

EGRESSY ZOLTÁN

ÉDES ÉLETEK

Előszó

„Evezz, evez az élet tengerén...”

Egressy Zoltán szereti a zárt tereket, a „toposz-helyszíneket”. Szereti szereplőit összezární, hol egy öltözőbe, hol egy cirkuszi manézsba, hol egy troliba, hol egy falusi kocsmába, hogy aztán annál tágabban mutassa föl a teljes világunkat. Ahogy volt ez például a *Sóska, sültkrumpliban*, a *4x100*-ban, a *Kék, kék, kékben*, a *Nyár utca, nem megy továbbban* vagy éppen a *Portugálban*.

Legújabb művének, az *Édes életeknek* a helyszíne is metaforikus, ezúttal egy hajó. Igaz, hogy rozoga, igaz, hogy ingatag – de mégis hajó. A tulajdonos pedig Bittner – de róla még később. Egyelőre – stílszerűen – kössünk ki ennél a mostani metaforikus helyszínnél, mely jól ismert nemcsak az irodalomból, hanem a festészetből, a zenéből is, de utalhat akár az emlékkönyv-beírásokra vagy szólásokra is.

„Evezz, evez az élet tengerén, csak ki ne köss a bánat szigetén! Legyen erőd tovább evezni, és a boldogság szigetén kikötni!” – akár ez is lehetne a mottója az *Édes életeknek*, amely természetesen mindenről szól, csak nem édes életekről. Remek metafora a hajó, remek az időpont, hogy nyár van, és remek az az ötlet, hogy esküvő az alkalom a drámai eseményekhez. A rozoga hajón pedig együtt lehetnek mindazok, akik a mai magyar társadalom képviselői. Vannak itt művészek és álművészek, egészségügyben dolgozók, kétkézi munkások, kétes egzisztenciák, diákok, lecsúszott lumpenek és még várandós kismama is, hogy a jelképek tovább szaporodjanak (és aki természetesen meg is szül a hajón). Bár arra nehéz egyértelműen válaszolni, hogy ez utóbbi a remény, az új (édes) élet reménye, vagy épp ellenkezőleg, ennek a reménytelen világnak a megszakíthatatlan folytatását jelenti. Egressy, persze, annál sokkal jobb drámaíró, hogy csupán afféle tablót rajzoljon – izgalmasan fonja össze és szálazza szét a különféle történetek színét és fonákját, újabb és újabb váratlan fordulatok helyezik más megvilágításba a szereplők viszonyrendszerét. Senki sem az, mint akinek az első megjelenésekor látszik, de nem is olyan ördögi, hogy nagyszabású hőssé válhatna. A hétköznapjaink pitiáner képviselői ők – s így lesz Bittner rozoga hajója több, mint egy balatoni ingatag jármű.

S ha már Bittner – ő az a már-már jelképpé nőtt alak, aki az Egressy-darabokban általában fölötte áll a többi szereplőnek, ő az, akitől függnek, akit gyakran emlegetnek úgy,

mint aki egyedül képes elrendezni a dolgokat, s aztán hol megjelenik, hol nem – az *Édes életek*ben éppenséggel meg is jelenik, de nem a hajón, hanem jellemző módon a szárazföldön, túl a drámai eseményeken.

Azt már elárultam, hogy izgalmas történetek keverednek az *Édes életek*ben, mégis kell némi bátorság ahhoz, hogy közel húsz szereplője – tizenkét férfi és nyolc nő – legyen manapság egy színdarabnak, különösen úgy, hogy egyszerre is színen vannak, s ráadásul a szerző színpadon is szeretné látni művét. Szerencsére, már meg is van az ősbemutató ideje és helyszíne. Az idei évadban a győri színházban lesz látható, Forgács Péter rendezésben. Abban a győri színházban, ahol Egressy Zoltán dramaturgként dolgozik, és nem először játsszák művét. Csak üdvözlendő ez a nagyszerű együttműködés, egymásra találás. Nézőként és olvasóként pedig reméljük, még sok újabb Egressy-mű születésénél bábáskodik majd a színház.

Lőkös Ildikó

Szereplők:

GERGŐ (55): Luca egykori pártfogója, a Bittner G. hajó bérlője
ZSÓFI (30): Misi pincér barátnője, idegenvezető
LUCA (35): Laci felesége, ügyész
LACI (36): Luca férje, volt író
RÜGYES (50): Laci barátja, taxis, volt rendező
BÖZSI (60): Luca anyja, nyugdíjas, egykor kamionsofőr
DÁVID (30): Luca kamaszkori szerelme, adminisztrátor
GABRIELLA (37): Luca tanúja, Luca és Laci volt szeretője, angoltanár
MIRA (17): Gabriella terhes lánya, gimnazista
JÁZMIN (28): Luca húga, tetoválószalomban dolgozik
MIKI (32): Laci öccse és tanúja, orvos
ANNA (25): Miki barátnője, nővérke
PAP (55): Luca egykori hittanára
ERIKA (30): Rügyes barátnője, fotós
KÁLMÁN (42): Laci régi ismerőse, hajléktalan
ERVIN (38): Gabriella vőlegénye, hangmérnök
VŐFÉLY (40): vőfély, civilben természetgyógyász
CELEB (30): énekes
MISI (32): Zsófi barátja, pincér
BITTNER (40): a hajó tulajdonosa

Pincérek és a hajó személyzete

I.

Balatoni kikötő, a nem túl jó állapotban lévő BITTNER G. hajó fedélzete. Lampionok, lufik mindenfelé, egy pincér a sarokban mikrofont próbálgat. Belepisszeg, majd amikor hangot ad, leteszi és elsiet. Hosszú, még csak félig megterített asztal. A hajó oldalán kopott betűkkel BITTNER G. felirat, az N betű nincs jól rögzítve. Zsófi derűsen nézelődik

GERGŐ (*hangja*): Miért kell mindent az utolsó pillanatra hagyni? Mindjárt jönnek!

MISI (*hangja*): Most hozták meg az étel-italt meg a tányér-evőeszközöket, az előbb pakolták le.

GERGŐ (*hangja*): Ne dumáljon, csinálják!

MISI (*hangja*): Lerakták a partra, nekünk kellett behordani.

GERGŐ (*hangja*): És? Meg vannak fizetve rendesen, nem?

MISI (*hangja*): De időt vesztettünk.

Gergő jön elegáns ruhában, nem veszi észre Zsófit. Idegesen járkal, ránéz nagy méretű karórájára

GERGŐ (*kikiabál*): Öt perc múlva itt a taxi! A nápszébuszok is elhagyták már Világost, most telefonáltak.

MISI (*hangja*): Csináljuk, főnök. Ahogy tudjuk.

GERGŐ: Rendesen, mintha osztrák lagzi lenne. Vagy német. Nekem ez... (*elhalkul, maga elé*) Öt éve nem láttam. Vagy hat. Ha nem hét.

Gergő számolgat, aztán pakolgatni kezd. Pincérek érkeznek, folytatják a terítést

GERGŐ: Na végre. Igyekezzenek. (*az égre néz*) Az idővel nem lesz baj.

MISI: Nem hát. Sietünk.

GERGŐ: Az időjárással.

MISI: Azzal se.

Gergő odamegy a lógó N betűhöz, visszaigazítja, de leesik. Legyint, elsétál. Zsófi gyors csókot nyom a mellette elhúzó Misi pincér szájára, Gergő még mindig nem veszi észre a lányt. Zsófi is visszaigazítja a betűt, most a helyén marad

ZSÓFI (*Gergőnek*): Első lagzi?

GERGŐ (*észreveszi*): Hogy? Nekem?

ZSÓFI: A hajónak.

GERGŐ: Ez a hajó már sok mindent látott.

ZSÓFI: Bittner úr személyesen?

GERGŐ: Én? Isten őrizz.

ZSÓFI: Jaj, nem akartam megbántani. Minden lagzi izgi, mint egy skandináv krimi, nem? Főleg az eleje, a feszültségkeltődés, amikor érkeznek az alaptípusok. A vendégek. Az esküvők zűrösek: vagy a férfiak izzadnak, vagy a nők fáznak. Senkinek nincs kedve az egészhez, csupa ismeretlen arc, az jár a fejekben, ússzuk meg valahogy.

GERGŐ: Nem olvasok skandináv krimit. Nem olvasok semmit egy ideje, nincs időm.

Gergő pakol, nemigen figyel, aztán mégis megáll és nézi a magyarázó Zsófit

ZSÓFI: Valamikor színésznő voltam, azért figyelem folyton az embereket. Főleg azt szeretem, ahogy mindenki felülviselkedik a zavarát. Az ellenszenvesség variációira fókuszálok. Két másodperc alatt belövök mindenkit. Maga például nagy erővel igyekszik természetesen viselkedni. Abszolút férfiból beszél velem. Érti a lelke mélyén, hogy esélytelen, de azért nem tartja teljesen reménytelennek a dolgot. Pedig az. Próbál hússzal fiatalabbnak látszani. Kihúzza magát, lazázik. Órával, cipővel, nézéssel, hanggal. Kicsit sajnálatja magát, mert azt szeretik a nők. Közben férfias is, tényleg az, elismerem. Aranyosan csinálja.

GERGŐ: Ön tulajdonképpen ki?

ZSÓFI (*táncikál*): Vagyok, aki vagyok - mondta Popeye. (*nevet*)

GERGŐ: Biztos az énekes. A megasztár.

ZSÓFI: Úgy nézek ki? De jó! Nem, sajnós.

GERGŐ: Csak mert lesz valami sztár, aki külön érkezik. Itt nyaral Siófok mellett, Széplakon. Azt hittem, maga. Nem ismerem, tévét se nézek. Szóval? Melyik fél részéről van?

ZSÓFI: Fú, izgi rejtély, mi? (*nevet*)

GERGŐ: Nincs listám, nem azért, nekem mindegy, bár úgy tudtam, mindenki együtt jön Pestről a két kisbusszal.

Zsófi csalódottan néz

GERGŐ: Két kicsi, és azok se lesznek tele. Ez a lélekvesztő legfeljebb mikrolagzira alkalmas. Úgy tippem, a vőlegény ismerőse lehet. És ha itt van, akkor nem vett részt a ceremóniákon. Mondjuk én se.

ZSÓFI: Több is volt?

GERGŐ: Kettő. Templomi és hivatali. (*odalép*) Lassan bemutatkozom.

Zsófi kezét nyújt, kezét fognak

GERGŐ: Bellai Gergely.

ZSÓFI: Antos Zsófi. De jó neve van! Bellai Gergely! Jó a dallama. Tátititátá. Adoniszi sor!

GERGŐ: Inkább Gergő.

ZSÓFI: Úgy is az. És magáé a hajó. Bár nem Bittner, hanem Bellai Gergő. És mégis.

GERGŐ: Csak bérlém ezt a romhalmazt a Bittner-konzorciumtól. A folyami flottából selejtezték le. Ez a nászajándékom Lucának, a Balaton-közepi lagzi. Kegyedke kije a vőlegénynek?

ZSÓFI: A kegyedke az mi? Tegezés? Vagy magázás-ka? Mindegy, engem lehet tegezni. Csak akkor én is. Szia, Bellai Gergely.

GERGŐ: Gergő inkább.

Misi pincér leejt egy tányért, összetörik, szitkozódik

ZSÓFI: Na, hát én alapvetően a Misi kedvese vagyok. *(Misi felé int)*

GERGŐ: A főpincér nője?

ZSÓFI: Úgyhogy nem vagyok egy kifejezett meghívott. *(odamegy segíteni Misinek)*

GERGŐ: Mihály, ki engedte meg, hogy idehozza a barátnőjét?

ZSÓFI: Baj? Elmenjek? Még el tudok, míg ki nem gördülünk. Utána már ne küldjön el, nincs kedvem úszni.

Söprik a maradványokat

MISI *(Zsófinak)*: Megmondtam, hogy ne gyere.

ZSÓFI *(Gergőnek)*: Elzavarhat, ha kellemetlen, tényleg. Bár sajnálnám, kész tanulmány egy balatoni emberfigyelés. Figyelje majd, lesz gyorsan lerészegedő, rossz vicceket mondó, kényszeresen szervezkedő, meghatódós, paraszt, ezek alapok minden lagzin. Idegenvezető vagyok már, nem színész, de ott is jól jön az emberismeret. Három nyelven nyomom. Ha esetleg lesznek külföldiek, a hasznomat vehetik.

Egy pincér virágcsokrot tesz az asztal közepére, Zsófi kimegy a lapáttal

MISI: Kész. Meg vagyunk terítve.

GERGŐ: Készüljenek az italokkal.

Kimennek a pincérek

RÜGYES *(belép)*: Hahó! Meghoztam az ifjú párt!

Luca és Laci karanfogva, mosolyogva érkezik. Mögöttük Erika, hátulról fotózza őket. Ő a későbbiekben folyamatosan fényképeket készít. Örömködés, Luca hosszan öleli Gergőt, Zsófi a háttérből figyel. Rügyes körbenéz, felméri a terepet

GERGŐ: Nyolc éve... Gyönyörű vagy, Luca. Csodás rajtad a menyasszonyi ruha.

LUCA: Ismerkedjetek meg végre. Laci, Gergő.

GERGŐ: *(kezet nyújt Lacinak):* Örülök. És gratulálok.

LACI: Köszönöm. *(Rügyesre mutat)* Rügyes Feri barátom, ő hozott minket a taxijával. Erika, a barátnője. Egyben a hivatalos fotográfus.

Rügyes és Erika is kezet fog Gergővel. Erika gyanakodva nézi Gergőt

RÜGYES: Hol a mancsaft? Van itt elég mentőcsónak? Nem tűnik egy Titanicnak. És még az is elsüllyedt.

GERGŐ: Nem szuperjacht, mondtam Lucának. Az én luxuskorszakom véget ért.

ERIKA: Az órája mondjuk nem szar.

Mindenki Erikára néz, kis csend

GERGŐ: Inkább csak nagy, mint jó.

ERIKA: Az a jó, ha nagy valami. Persze nem a méret a lényeg.

RÜGYES *(rászól)*: Erika.

ERIKA: Ebben. *(Gergőhöz)* Mi ismerjük egymást valahonnan.

GERGŐ: Nem rémlik.

ERIKA: Dehogynem. Magát is kezelték a pszichiátrián.

A pincérek közben felsorakoztak tálcákkal, hallották, összenéznek

GERGŐ *(zavarban)*: Pezsgő vagy koktél, vagy nem tudom, mi van ezekben.

MISI: Ez száraz pezsgő, ez édes, ez narancslé.

RÜGYES: Narancslét igyon, akinek hat anyja van.

Laci ezzel egy időben vesz el egy pohár narancslét

LACI: Nekem egy sincs már.

RÜGYES *(kínban)*: Nem haragszol, Lacikám.

LACI: Viszont észnél kell maradnom. Lesz itt elég részeg.

RÜGYES: Nem rám célsz, remélem, Lacikám.

A többiek kézbe vesznek egy-egy pohár pezsgőt

RÜGYES: Ki tudja, honnan származik a mézeshetek kifejezés? Senki? Babilóniából. A menyasszony apja egy hónapig itatta a vőlegényt mézsörrel az esküvő után. Vagy előtt.

LUCA: Nem él az apám.

LACI: Én meg nem szeretem a mézes sört.

Nevetés

RÜGYES: Jön valami ceremóniamester? Kézben kell tartani egy lagzit is, mint egy előadást. Rendező voltam valamikor.

GERGŐ: Egészség! Éljen az ifjú pár!

Koccintanak, isznak

RÜGYES (*középre áll, magyaráz. Lacira mutat*): Amíg rendeztem, ellenségek voltunk. Mert ő meg darabokat írt. Az hadiállapot. Kiosztották nekem az egyik művét. Na, mondom, élő szerző, ajjaj! Pedig nem voltam beszari, vérbeli kultúrduhajnak számítottam. Csak azért belegondoltam, mi lesz, ha beül a próbákra? Pofákat vág? Okoskodik? Instruálja a színészeket? Korábban csak halott szerzőkkel dolgoztam.

ZSÓFI (*jön*): Jobb is az. Bocsánat, csak... Színésznő voltam. Már nem.

GERGŐ: Zsófia, kedves ismerős. Ünk.

RÜGYES (*nem örül, hogy félbeszakították*): Szenvedtem a darabjától, idegesített, nem találtam a helyem. Jött is a baleset. Mert menekül a psziché, a szervezet, az ember úgy, ahogy van. Csoda, hogy túléltem, de hát kemény a fa, amiből kifaragtak. A kórházban eldöntöttem: pályát változtatok, taxis leszek. Gondoltam rá korábban is, de akkor véglegesedett. Szabadabb dolog. Megyek az úton, amerre akarok.

ERIKA: Amerre az utas mondja.

RÜGYES: Hallgassál már.

GERGŐ (*Lucának*): Szép volt az esküvő?

ZSÓFI: Én meg idegenvezető lettem.

Néznek Zsófi

ZSÓFI (*halkan*): Színésznőből.

RÜGYES: Linzben. Linzben taxizom. Emberszabású város, olyan, mint mondjuk Győr. Csak osztrák. De nem ez az érdekes, hanem hogy hogy lettünk barátok Lacikával. Bejött meglátogatni a kórházba.

ERIKA (*Gergőnek*): Pszichiátria, ott volt, emlékszem.

LACI: Lelkiismeretfurdalásból. Mégiscsak az egyik próba után karambolozott. Olyan feszültség volt bennem akkor is, a folyosón kialudtak a lámpák, amerre elhaladtam. Előfordul időnként. Túlteng bennem az energiaszint. Stressz hatására például. Mindig van nálam cserekörte ilyen esetekre. (*megtapogatja a zsebét*) Délután a polgárin is beszart egy erősítő egyébként. El kellett távolodnom, akkor megjavult.

RÜGYES: Hozott be mandarint nekem. *(röhög)*

LACI: Rányitok, és mit látok, a térképet tanulmányozza.

RÜGYES: Bevágtam egy nap alatt a linzi brükkéket, strassékat, gassékat, platzokat.

LACI: És megkérdezte, miért nem arról írok darabot, hogy hova tűnnek az érzések.

RÜGYES: Igen. Mert itt van például a szerelem.

ERIKA *(mosolyog, hozzá bújjik)*: Jaj, Feri.

RÜGYES: Kurvára nem rólad beszélek, Erika. A szerelemről beszélek. Van, hogy levegőt se kap az ember, elég egy hasonló arc, és szétszakad a szív. Aztán elmúlik. Látsz valakit, aki majdnem az, vagy még durvább, ő maga, és meg se dobban. Ugyanaz a szív, amelyik szét akart szakadni tőle korábban. Hova tűnnek az érzések?

LACI: Mindig erről írtam. Csak túlbonyolítottatok. Vagy észre se vettétek. Te se. Ezért mondtam az ágyadnál, hogy a magam méltatásához ugyan nem vennék nagy levegőt, de veled kapcsolatban kifejezetten fukarkodnék a pozitív jelzőkkel.

RÜGYES *(idegesen nevet)*: Akkor ezen nem neveltünk.

LACI: Nem is viccből mondtam.

RÜGYES: Aadtam tanácsot, miről írj. A fákról. Hogy mielőtt kivágják őket, elköszönnek-e egymástól. Erről. Hogy mi van legvégül.

LACI: Mindig erről írtam. *(legyint)* Mindegy.

RÜGYES: Én a rendezést hagytam abba, ő az írást. Ez kellett a barátságunkhoz. Én taxizom, ő vállalkozik. Jelentsen ez akármit. *(nevet)* A konfliktusokat elfelejtettük.

LACI: Igen. Bár a múlt hangjai ott maradnak a levegőben. Lebegnek.

Kis csend, nézik őt, észreveszi, elmosolyodik

ERIKA *(Lacinak)*: Ismerős vagy, csak nem áll össze, honnan. A kocsiban is ezen gondolkodtam. Az arc. A kis kétségbeeséssel.

RÜGYES: Hallgassál már el, Erika.

GERGŐ: Milyen volt az esküvő? Beszélünk minden marhaságról, csak a lényegről nem.

RÜGYES *(váratlan agresszivitással)*: Marhaság, hogy majdnem meghaltam?

Kis zavar

RÜGYES: Bocsánat. Biztos a hobbant meleg, a százmillió fok. Még gyakorolnom kell, hogy ne haragudjak a világra. Elnézek az italok felé.

Elmegy. Erika tétován utána lép, aztán megtorpan. Gergő Lucát bámulja, Erika képeket mutat a fényképezőgépén

ERIKA: Ezek még a templomi előttiék. Csupa felnőtt. Pedig nagyon nagy függőségek nekem a gyerekek. Én leszek a legjobb anyuka majd, ha valaki föl...emel arra a szintre. Elég komplexen látom a dolgokat hozzá. És szétrúgom bárki oldalát, ha bántja. Nem elfogultságból, csak hát egy vér leszünk. Itt pont pislog a Feri, ezt majd kitörlöm.

GERGŐ *(Lucának, az egyik képet nézve)*: Anyukád?

LUCA: Izgultam, nehogy valami hülyeséget csináljon. *(Zsófinak és Erikának)* Kemény asszony. Szerinte az a legnagyobb hibám, hogy túlságosan hiszek dolgokban. És túl sokáig. *(átöleli Lacit)* Ez legyen a legsúlyosabb bűnöm. Téged is kivártalak.

Gergő belefeledkezik Luca bámulásába, Lacit ez most már zavarja

LACI: Mesélte Luca, honnan az ismeretségük.

GERGŐ: Még gazdag koromból.

Hosszú dudálás hallatszik

GERGŐ: A buszok! *(kiabál a pincéreknek)* Italok! *(a feljárat felé)* Erre, erre!

Érkezik Gabriella és Ervin kézenfogva, mögöttük Mira, Jázmin, Pap és Bözsi

BÖZSI *(körbenéz)* Na hiszen.

PAP: Dicsértessék.

Mosolygós jóestékezés. Zsófi meglátja Ervint, elcsodálkozik

LUCA: Bemutatnék mindenkit mindenkinek. *(az érkezőknek)* Bellai Gergő, ő biztosítja az utat, meg mindent itt, ő a kapitányunk. Ő az anyukám.

BÖZSI: Én vagyok a Bözsi néni.

LUCA: Gabriella, legjobb barátnőm, egyben tanúm. Mira, a lánya. Ervin, Gabriella vőlegénye.

Zsófi felfigyel a vőlegény szóra

ERIKA *(Mirának)*: Te terhes vagy?

MIRA: Szerinted?

ERIKA: Az.

MIRA: Nyolcadik hónap.

LUCA: Jázmin húgocskám. Vele óvatosan, érte harapok.

Nevetés

ERIKA (*Mirának*): De hát hány éves vagy?

MIRA: Tizenhét.

LUCA: Az édes drága pap bácsi, aki összeadott minket. A hölgyek pedig...

ERIKA: Erika vagyok. A Rügyes Feri-féle Erika.

ZSÓFI: Zsófi.

LUCA: Erika, Zsófi. (*mosolyog*)

Rügyes érkezik, nyomában a pincérek

ERIKA (*Mirának*): Első gyerek?

MIRA: Szerinted?

ERIKA: Első.

RÜGYES: (*pincéreknek*) Itt sorakozzanak fel. (*többieknek*) Ceremóniamester, látom, nincs, majd akkor én vezénylek. Rügyes Ferenc rendező és személyszállító vagyok.

MISI: Ezek a száraz pezsgők, ezek az édesek, ez narancslé.

RÜGYES: Jobbról lehet jól megközelíteni ütközésveszély nélkül. Egyesével.

Gabriella narancslét nyom Mira kezébe, a többiek pezsgőt vesznek el. Zsófi biccent Ervinnek, aki óvatosan visszabiccent. Gabriella észreveszi. Reccsenés, a hajó meginog

BÖZSI: Elég gizda járműnek tűnik. Bözsi néni őszinte, gyerekek. Mondja, amit gondol.

GERGŐ: Nem friss modell, de mára ideális lesz.

LACI: Helikopter amúgy is kicsi lenne, nemigaz?

Gergő felkapja a fejét, nem tudja eldönteni, Laci kötözködik-e

PAP: Nyugalom. Meg fogom áldani a hajót.

Isznak

BÖZSI: Melyik a vőfély? Vagy az nem lesz?

GERGŐ: A másik busszal jön.

RÜGYES (*csalódottan*): Lesz vőfély?

ERVIN: Lepsénynél még megvoltak.

Nevetés

JÁZMIN: És hol az énekes celebfiú?

BÖZSI: Celeb, na hiszen. Az meg minek? Énekelni? Mit, celebdalt? Lagzira magyarnóta kell, megmondtam ezt is.

MIRA: Ki lesz az?

LUCA (*kacsint*): Meg fogod ismerni.

ERVIN (*Mirának, jópofáskodva*): Kérdezd meg az angyalaidat.

Mira elszégyelli magát. Dudálás

GERGŐ: A másik busz! (*kikiabál*) Erre! (*pincérek felé*) Italok!

Benyomul Vőfély, mögötte Miki és Anna kézenfogva, majd Kálmán. Zsófi most Miki láttán sápad el, Miki is megütközik, Anna észreveszi. Luca Vőfély beléptekor fagy le, a szétsminkelt, túlrúzsozott Anna Rügyeset ismeri fel

VŐFÉLY (*oroszos akcentussal*): Adjon Isten szerencsés jó estét mindenkinek!

RÜGYES (*beleszól*) Szevasztok, jóestét.

VŐFÉLY (*folytatja*): E menyegzős hajón összejött vendégeknek! / Vig öröm szárnyaljon, szálljon fel égig, / Az Isten áldása legyen rajtunk végig! / Míg remegő hangom szárnyra eresztem, /Szemeimet magas égre emelem. / Onnan várok áldást szép magyar hazánkra, / És itt összegyűlt vidám társaságra.

Luca a Vőfély szövege alatt súg valamit Gabriellának, közben Vőfélyre mutogat. Aztán Laci fülébe súg valamit

LACI (*félhangosan*): Ajánlották, mondtam. Én se ismerem, Fehérvárnál szállt be.

VŐFÉLY: Jó este, jó éj, én volnék a vőfély.

BÖZSI: Na hiszen.

LACI: Miki öcsém, Anna a barátnője. Kálmán barátom.

LUCA (*az előző busz utasaira mutat*): Barátnőm, a lánya, a vőlegénye, húgom, anyám, pap bácsi. Neveket nem mondtam. Jaj.

BÖZSI: Én vagyok a Bözsi néni.

Bólogatások, kézfogások, pincérek érkeznek az italokkal

ANNA (*odamegy Rügyeshez*): Megismer, Rügyes úr?

RÜGYES: Á, a fullsminkes nővérke a kórházból! (*többieknek*) Vele gyakoroltam a linzi ut-caneveket! Anna, ugye?

ANNA: Anna. A fullsminkes Anna. *(nevet)*

RÜGYES: Emlékszem, három dolgot szeret. Hó, vers, szerelem. Mindig szerelmes.

ANNA *(Mikibe karol)*: Előfordul.

RÜGYES: És mindig másba. *(nevet)*

Anna lefagy

RÜGYES: Maga mondta. És hat gyereket akar.

Miki megijed

ERIKA: Hatot?

MIKI: Hatot?

ANNA: Csak régen akartam hatot. Már nem.

KÁLMÁN: Az gombócból is sok. Ahogy mondani szokás.

GERGŐ: Hölgyek urak: pezsgő, narancslé!

RÜGYES: Sorban, jobbról.

Kavarodás, Rügyest félretolják, emiatt méltatlankodni kezd. Megszólal Laci mobilja, a többiek feszengenek az italokkal, mosolyognak egymásra

LACI *(telefonba)*: Hallo. *(csend)* Ne már. Odaadom a hajó tulaj... Parancs... Kapit... Bér-lőjének. Neki mondja el. *(átadja a telefont Gergőnek)*

GERGŐ *(telefonba)*: Hallo. *(csend)* Jónapot. *(csend)* Aha. Semmi baj, odamegyünk, a kikötőben felvesszük. Máris indulunk. *(kinyomja a telefont, visszaadja Lacinak)* A celeb. Azt hitte, Füredről indulunk. Itt nyaral egy hete Siófok mellett, ma kompozott át Füredre.

ERVIN: Ez hülye?

GERGŐ: Felvesszük ott. Kis kitérő.

BÖZSI: Na hiszen.

MIRA: De ki az?

JÁZMIN: Férfi. Annyit kihallottam a telefonból.

GERGŐ: Induljunk. Misi, zenét!

Gergő és Misi kimegy

VŐFÉLY *(kiabál, senkit nem érdekel)*: Szép hajó, szép emberek. Szép idő legyen veletek.

ERVIN (*félhangosan*): Végig rímekben nyomod majd?

Zene indul, Luca egyre idegesebben figyeli Vőfélyt. Laci Gabriellára sandít, aki elnéz róla

GABRIELLA (*halkan, Mirának*) Mira, hogy is volt a rímes mondat?

MIRA (*a hasát simogatja*): "Ha rímet keresel a szíved kapujára, szólj neki."

KÁLMÁN (*meghallja*): Angyalszöveg, fogadjunk.

Gabriella megpusztilja Mira fejét, elsétál. Laci szegődik mellé

LACI: Szép vagy.

GABRIELLA: Fejezd be. (*elsiet*)

GERGŐ (*hangja kintről*) Aki bújt, aki nem, indulunk!

A hajó dudál, elindul, Gergő visszajön

KÁLMÁN: De mire mondta az angyal?

MIRA: Anyának volt akkor egy szeretője. (*szórakozottan Lacira néz, Kálmán észreveszi*) Amikor összejöttek, azt mondta az egyik angyal - ilyen picikék és színesek, és mindig segíteni akarnak -, hogy jó ember, csak valami fontosat nem mond el. És hogy közvetítem anyámnak ezt a mondatot. Meg azt is, hogy "az ihlet a lélek útja". És hogy vannak csodák. Még Gábiel is elcsodálkozott, amikor először felhőkarcolót látott.

GABRIELLA (*visszajön egy itallal*): Jó újra látni, Kálmán. Nagyon elegáns.

KÁLMÁN: Lacikától kaptam a ruhát. Remete light vagyok továbbra is. Utcán.

GABRIELLA: Visszamehetne tanítani. Most már van ilyen... Életpályamodell!

KÁLMÁN: Az van.

GABRIELLA: Ervin! Gyere egy pillanatra.

Ervin odamegy

GABRIELLA: Amikor elveszett Mira telefonja, tudod, ő a hajléktalan bácsi, aki megtalálta. Azt hittem az esküvőn, rosszul látok. Kiderült, hogy Laci régi haverja.

Ervin kezét fog Kálmánnal

KÁLMÁN: De azt nem mondta ám akkor, hogy a lánya angyalokkal társalog!

GABRIELLA: Ötéves lehetett, amikor azt mondta: mikor nagy voltam, táncoltam, tudom, most kicsi vagyok. Borzongott a hátam.

Mirának kínos, mert hárman bámulják. Közben Rügyes vezetésével a BITTNER G. felirat köré csoportosul mindenki. Mira odaindul, Gabriella, Kálmán és Ervin is csatlakozik

RÜGYES: Ez egy fesztelenítő gyakorlat. Sokan görcsölnek az ismeretlen közeg miatt. Maga például (*Zsófinak*) nagyon be van feszülve.

ZSÓFI (*csodálkozik*): Én?

RÜGYES: Látom, amit látok, színházi ember vagyok. Szóval a feladat: mi lehet a G.? (*Gergőnek*) Szóljon, ha eltaláljuk.

VŐFÉLY: Valami kezdőbetű. Rövidítés.

RÜGYES (*gúnyosan*): Bravó, vőfély.

GABRIELLA: Gabi?

LUCA: Az te vagy.

PAP: Gergely?

GERGŐ: Az meg én.

MIRA: Gábrriel.

JÁZMIN: Gróf.

ANNA: Gavallér.

BÖZSI: Szar.

RÜGYES: G-vel.

BÖZSI: Akkor gizda.

LUCA: Görgeteg.

ANNA: Gleccser.

LACI: Hogyhogy görgeteg? Meg gleccser?!

MIKI: Gender.

LACI: Gender?!

VŐFÉLY: Gerinc. Telen.

PAP: Gellért, mint a püspök.

ZSÓFI: Rossz állapotú a hajó, negatív szóra tippelek. Geréb.

RÜGYES: Ez az, vegyél részt! Az ellazít.

ZSÓFI: Vagy... Na jó, nem fogok itt bizonyítani. *(elsétál)*

MIKI: Galád.

JÁZMIN: Gésa.

ANNA: Az nem negatív. Görény! Vagy garázda!

BÖZSI: Gizda.

RÜGYES: Az már volt.

ERIKA: Gusztustalan.

LACI: Gazember.

MISI: Gáz.

RÜGYES: Gátlástalan.

ERVIN: Gyalázatos.

ANNA: Nem jó, az Gy-s.

ERVIN: A Gy is G-vel kezdődik. Gyökér.

ANNA: Az nem szabályos.

MIKI: Mi vagy te, Anna, nyelvtannáci?

KÁLMÁN: Goebbels.

LACI: Vagy akkor már Grün.

PAP: Getsemán?

RÜGYES: Génmódosított.

KÁLMÁN: Girhes.

BÖZSI: Gizda.

KÁLMÁN: Göthös.

ERIKA: Gügye.

GABRIELLA: Gnóm.

LUCA: És ha mégse negatív szó? Globális!

BÖZSI: Ez a hajó? Globális? Ugyan már.

RÜGYES: Geci.

ANNA: Na!

ERVIN: Az már nem csúnya szó.

RÜGYES: Bittner Geci? Az lenne?

LACI: Feri, légy szíves.

KÁLMÁN: Guano.

ERVIN: Gombfoci.

LACI (*ideges*): Milyen gombfoci?!

BÖZSI: Nem gizda?

VÖFÉLY: Aki eltalálja, annak kisorsolom magamat. Megpuszilhat fent-lent, simizheti hajamat.

RÜGYES: Te szállj ki a tippmixből, öcsém. Nem vagy násznép.

Csend, elfogytak az ötletek, tanácstalanul néznek Gergőre

GERGŐ: Senki többet?

ERVIN: Szabad a gazda.

BÖZSI: Gizda, ugye? Ezt mondom.

GERGŐ: Prózaibb a megoldás. Vannak hajó kategóriák, színvonal szerint. A-B-C-D-E-F-G. A G. az utolsó. Aggodalomra nincs ok, de tény: ez a hajó az elfuserált Bittner-flotta legrosszabb állapotú tagja.

Laci kérdőn néz Lucára, aki ugyanígy Gergőre

ERVIN: Én úgy képzelem ezt a Bittnert, mint egy horrorfilmszereplőt. De olyat, aki kiugrik valakiből. (*csak ő nevet*)

RÜGYES: Fellazultunk, oké, hasznos volt. Kivéve a kishölgyet. Vele majd külön foglalkozom.

ERIKA: Hogy foglalkozol külön?

RÜGYES: Hallgassál.

LUCA: Gergő, egy kalap szaron utazunk? Egy utolsó kategóriás hajóra bíztad az életünket?

RÜGYES: Én elég mentőcsónakot se látok.

BÖZSI: Na hiszen.

GERGŐ: Van két csónak, evezőkkel. Plusz mellények. Meg övek. Nem kell félni.

PAP: Az igaz.

GERGŐ: Kezdjük a bulit.

Mindenki a helyére megy, keresgéli a nevét. Gergő felkap egy széket, az asztal végéhez teszi, mutatja Zsófinak, hogy üljön oda. Int az egyik pincérnek, hogy még egy terítéket hozzon. Halk zene. A pincérek kezében leveses lábosok, kezdik kihordani. Vőfély magához veszi a mikrofont, feláll, megkocogtatja a poharát

VŐFÉLY: Kis figyelmet áhítok, ha nem kapok, ásítok.

ERVIN (*halkan*): Szerencsétlen.

RÜGYES (*halkan*): Ül már le, faszfej.

ERVIN: Muszáj rímbe?

GABRIELLA (*Vőfélynek*): Maga véletlenül nem természetgyógyász civilben?

VŐFÉLY: Ismerjük egymást?

Luca dühös lesz Gabriella kérdésétől, Laci nem érti, próbálja csillapítani

LACI (*Lucának*): Mi baj? Ki ez?

VŐFÉLY: Érdemes vendégek, nem üresen jöttem, / Étellel terhelve vagyon mindkét kezem. / De mielőtt hozzányúlnának kanálnak, / Buzgó szívvel hálát adjanak Úrnak! / De hogy én itt most már tovább ne papoljak, / És a forró táltól sebeket ne kapjak, / Vegyék el kezemből forró tálat, / Melyet ujjaim tovább már nem állnak./

Az egyik kezét kinyújtva áll. A másikban a mikrofon, lassan leteszi

GERGŐ: Mindjárt csinálunk egy kis hangulatot. Misi, más zenét, legyen szíves.

Misi kimegy, lehúzza a zenét, de mielőtt betenne egy másikat, Laci kocogtatja meg a poharát, kézbe veszi a mikrofont. Feláll

LACI: Kedves egybegyűltek, rokonaink, barátaink!

BÖZSI: Na hiszen, beszéd.

LACI: Drága Bözsi néni, mindenekeelőtt. Azt javaslom, tegezzen mindenki mindenkit, egyszerűbb, hiszen mindannyiótokat ugyanúgy szeretünk, és tegezve könnyebb szeretni.

RÜGYES (*jófejkedve belekiabál*): Szevasztok!

KÁLMÁN (*felbátorodik*): Szevasztok!

A "szevasztok" szót kezdik kiabálni. Zsófi szomorú mosollyal néz körbe. Töltögetnek, isznak. Fokozatosan lesznek egyre részegebbek

LACI: Mindenekelőtt azokról, akik nem lehetnek itt. Luca édesapja. És a nevelőapja. Az én anyám és apám. Ők fentről néznek bennünket, ahogy mondani szokás.

PAP: Úgy is van.

LACI: Büszkék lennének. Remélem, Luca részéről rám, az én szüleim pedig Lucára. Utóbbiban biztos vagyok. Életem legszebb napja ez. Egyszer már majdnem összeházasodtunk, akkor nem akarta az ég, aztán visszakeveredtünk egymáshoz, mert a végzet és a sors néha ugyanaz. Hú, ezt szépen mondtam.

Nevetések

LACI: Én annak idején egy Marcello Mastroianni akartam lenni. Ahogy ő az Édes életben, ismeritek, ahogy ő abban szerelmes, fájdalmas, síró, nevetős, boldog és boldogtalan. De mindenekelőtt szabad. Írni akartam, és élvezni az életet. Most meg semmiért el nem cserélném, hogy révbe értem. Luca, nekem te vagy a boldogság. Egészségetekre!

Taps, Laci leül. Luca áll fel

LUCA: Laci mindent elmondott, ami fontos. Nekem is a legboldogabb napom ez. *(Lacihoz)* Köszönöm, hogy elvettél.

Nevetés, taps, Luca leül. Bözsi megkocogtatja a poharát, elkéri a mikrofont

BÖZSI: A Bözsi néni is mondana pár szót. Falun keményebb az élet, mint a városban. Nekem különösen az volt. Elég annyit mondanom, hogy kamionsofőr voltam. Vadbarom férfiak közt. Otthon is kemény világ volt. Luca kapott a pofájára, ha szükség volt rá.

Zavart nevetések, Luca kínban

BÖZSI *(Lucához)*: Anyira emlékszem a születésedből, hogy megszenvedtelek. Meg a gyerekkorodat is. Mikor kitaláltad például, hogy örökbe fogadtunk. Na hiszen. Vagy hogy elcseréltünk a kórházban. Aztán az állítólagos szexuális zaklatásodat az apád rokonától.

LUCA *(maga elé)*: Állítólagos.

BÖZSI: A kamaszkori öngyilkosságodat. Az összes otthoni gyógyszerrel, tizenhat évesen. Azt hitted, mekkora nagy szerelem.

LUCA: Anya.

BÖZSI: Mehettem be a kórházba.

LUCA *(maga elé)*: Az volt az első mondatod, van-e fogalmam róla, mennyibe kerül egy temetés.

BÖZSI: De legalább nem vagy nimfomán, mint a húgod.

Mindenki Jázminra néz

BÖZSI: Megszenvedtem az apáidat is. Az elsőt főleg. Mikor féltékenykedni kezdett. Ki is dobtam. Mindent elkövetett, hogy visszafogadjam. Sírt, forgolódott, négy pizsamát elnyűtt. A szomszéd azt mondta: Bözsikém, ha Istent ismersz, visszafogadod. A csillagokat lehozta volna nekem akkor már, de ha én eltökélek valamit, akkor nálam kész. Nemigen tudnak vidéken az asszonyok mit csinálni, nincs elég eszük kilépni. Én voltam egyedül bátor, aki el mert válni. Találkoztunk később, én annál az embernél boldogtalanabbat nem láttam. Fittyedt a szája, a szeme belebágyadva a világba, mint aki várja a halált, vagy utálja magát. Meg is halt. A második férjem, akit úgy szeretted, az is meghalt. Lacit most megpártoltad. Én nem szólok bele. De annyit mondok: addig legyetek együtt, míg jó. Ez az anyai tanácsom. Ennyit akartam.

Bözsi leül, mindenki néz maga elé. Pap feláll, megkocogtatja a poharát, magához veszi a mikrofont

PAP: Igen, a sors és a végzet ugyanaz. Szeretném megáldani ezt a házasságot. Az Úr kegyelme töltsön el boldogsággal benneteket. Megáldom a hajót is. Valamint a vacsorát. Szeretem az árnyékvilág örömeit, amolyan hobbievő vagyok, úgyhogy nem húznám az időt, de valamit elmesélek. Inkább most, mert ha iszom, akkor már csak bölcs idézetekkel fogok szórakoztatni. Luca, nem baj, ha elmondom a cirádás, aranyozott rámás képedet?

Luca mosolyog, nemet int. Bözsi legyint

PAP: Tízévesen találta. A Szűzanyát ábrázolta fehér ruhában, kék köpenyben, ölében a pici Jézussal. Beszélgetett a képpel, neki panaszkodott. Ha feltett egy kérdést, válaszolt.

ERIKA: A kép?

PAP: Mária igent vagy nemet intett. Például arra, hogy Laci lesz-e a férje. Meg hogy táncol-e az apja az esküvőjén.

BÖZSI: Na hiszen. Melyik apja?

PAP: Hittanórák után sokat meséltem a fátimai jelenésekről. Már a hely nevétől elvarázsolódtál, Luca. Fátima, Fátima, mesevilág.

Luca bólint, mosolyog

PAP: Lucia volt az egyik pásztorlány, akinek megjelent a Szűzanya. Mennyi hasonlóság volt köztetek! Őt is nagyszombaton keresztelték meg, rá is rámosolygott egy Mária-szobor, mondjuk rá szobor, nem kép. Ő is látott felhőangyalokat. És neki se hitték el a jelenést, ahogy édesanyád neked a kép válaszait. Őt is verte az anyja.

Bözsi feszeng, pofákat vág

PAP: Imádott táncolni, gesztenyét pirítani, kukoricát fosztani, ahogy te. És ő is rajongott az apjáért. Egyszer másfél méterre állt tőle a Szűzanya, ahogy tőled a kép. Azt mondta neki: "szeplőtelen szívem lesz örök menedéked." Úgy tetszett neked ez a mondat.

LUCA: Igen.

PAP: Lucia látta a poklot. A borzalmas lángtengert. Égő, fekete, gonosz szellemek, emberi formák átlátszó, izzó parazsakként merültek fel és alá. A lángok feldobták őket a levegőbe, aztán mint szikrák a tűzbe, estek újra le. Hörögve hulltak a mélybe. Ez volt a látomása. Azt mondtad, pont így képezed te is a poklot. De nem ezt akartam... Hanem az apját. Neki is a mindene volt. A Hold a Szűzanya lámpása, a csillagok az angyalokéi, világítják az utat az éjszakában, mondta neki az apja.

LUCA: Vagy nekem az enyém.

BÖZSI: De melyik?

PAP: Ami a Szűzanya mondatát illeti: szeplőtelen szíve neked is örök menedéked. Ezt soha ne felejtse el.

Pap leül, Rügyes tapsolni kezd, senki nem csatlakozik

ERVIN (*maga elé*): Volt egy vidám válásos meg egy poklos beszéd.

Gabriella megrántja Ervin karját

MISI (*kintről*): Főnök úr! Itt vagyunk Fürednél!

KÁLMÁN: Ez szupergyors volt!

JÁZMIN: Jön a celeb! Jaj, ki lesz?

ZSÓFI: Izgi.

GERGŐ (*félhangosan Jázminnak*): Csodahaja van kegyedkének.

JÁZMIN: Festett. Vörös vagyok originál.

GERGŐ (*hangosan*): Felvesszük a vendéget és megyünk tovább, egyenek nyugodtan addig is, vagyis egyetek, tegeződünk már, ugye?

RÜGYES (*hangosan*): Szevasztok!

GERGŐ (*Jázminnak halkán*): Aztán mindent megkóstolni.

JÁZMIN (*Gergőnek*): Én először a szagokat kóstolom meg. A tiéd jó.

GERGŐ: Bulgari Aqua.

LUCA (*látja, hogy beszélgetnek, mosolyogva fenyegeti Gergőt*): Vigyázz, harapok.

GERGŐ: Tudom. (*kimegy*)

LUCA (*rászól Jázmirra*): Jázmin.

Jázmin nevet, a többiek esznek

MISI (*odamegy Zsófihoz*): Jól jártál, nem kell a pórnéppel enned.

ZSÓFI: Ti hol kajáltok?

MISI: Benn. Gyere majd, ha ráérsz. És ne bámulj így mindenkit, feltűnő.

A hajó dudál, megzökken, Misi kimegy

LACI: Kikötöttünk.

BÖZSI: Máris?

ERVIN: Vajon van biztosítás ezen a hajón? Nem tennék rá nagy pénzt.

GABRIELLA (*Ervinnek*): Honnan ismered a csajt? (*Zsófi-ra mutat*) Hangmérnök korodból? Mint Lucát?

ERVIN: Régi ügy. Nem érdekes.

GERGŐ (*hangja*): Figyelem! Az est meglepetése!

Gergő jön be Celebbel. Taps, Jázmin és Mira örül a legjobban

GABRIELLA (*Ervinnek*): Hogyhogy ügy?

ERVIN (*hangosan*): A kései meglepetés!

CELEB: A késő meglepetés. Elnézést a hülyeségemért, és gratulálok az ifjú párnak!

MIRA: Tudtam, hogy valaki a szobám faláról lesz!

RÜGYES: Gyere, öcsém, egyél, igyál. Miket fogsz nyomni? Van-e tematikád?

GERGŐ: Egy terítéket, Misi.

Misi intézkedik. Jázmin karon fogja Celebet, a helyére vezeti, Luca aggódva nézi

JÁZMIN: Neked szurkoltam a műsorban!

MIRA: Én is!

BÖZSI: Ki ez?

KÁLMÁN: Hát, nem a McCartney.

Gabriella Bözsi fülébe sugdos

BÖZSI (*hangosan*): Kicsoda?

MIRA: Híres sztár, Bözsi néni.

JÁZMIN: Mega.

CELEB: Aki, amilyen barom, átjött Füredre.

RÜGYES: Azt tudjuk, öcsém.

Nevetés, Jázmin levest mer Celebnek, aki enni kezd, pár pillanatig mindenki őt nézi

JÁZMIN: Mi ez a parfüm?

CELEB: Prada Luna Rossa.

JÁZMIN: Eléggé lábról levevő. Van tetkód?

CELEB: Nincs. Kéne?

JÁZMIN: Szólj, ha akarsz. Azzal foglalkozom. Tetkókat varrok.

CELEB: Jó, majd szólok.

Esznek, zene szól. Gergő Jázmint nézi, aki le nem veszi a szemét Celebről. Vőfély mondana valamit, felemelkedik, Luca egy intéssel leülteti

ERVIN (*Celebnek*): Mi a repertoár?

CELEB: Kaptam egy listát a kedvenc számokról. Hoztam zenei alapokat.

ERVIN: Szóval playback.

CELEB: Félplayback. Zenekar nincs nálam.

Udvarias nevetés, Erika bambán néz

ERIKA (*leesik neki*): Aszondja, zenekar nincs nála! (*nevet*)

Kálmán sűrűn tölt a borból, Laci aggódva figyel

JÁZMIN (*Celebnek*): Sok fellépésed van?

CELEB: Esküvős?

MIRA: Vagy bármilyen.

CELEB: Akad. Míg még divatban vagyok.

BÖZSI: Elmúlik.

Celeb összenevet Mirával. Laci egyre idegesebben nézi Gabriellát

ANNA: Mi lesz a második fogás?

GERGŐ: Főtt hús.

ANNA: Az jó! A leves is finom egyébként.

Mindenki kötelességszerűen mormog, dicsérik a levest

VŐFÉLY (*elhatározza magát, feláll*): Itt jó főtt hús, mellette a torna...

ERVIN (*beleszól*): Még nincs itt.

VŐFÉLY (*halkabban folytatja*): Tessék vendégeim, metéljék el sorba'. / Ejnye, talán méreg van abban borban, / Igyanak, hogy jó kedvük legyen sorban!

RÜGYES: Ül le, öcsém, ne erőlködj.

ERVIN (*félhangosan*): Ja. Ez gáz. Főleg a rímek.

LUCA: Nem kell több tószta.

Vőfély teljes zavarban leül

BÖZSI: Minden elmúlik.

Esznek tovább

Gépház. Kintről Celeb éneklése hallatszik. Laci érkezik, kissé ittas. Egy égő elalszik, amerre elhalad. Két kezében két pohár rövidital, leteszi, kiveszi a zsebéből a cserekörtét, becsavarja. A fény kigyullad. Járkál, nézi a gépek mozgását. Becsukja a szemét, megáll

HANG (*az Édes életből - 1.15.12-től*): Vigyázz, nehogy rabságba kerülj. Maradj szabad, légy független, mint én. Ne kötelezd el magad semmi és senki mellett. Ne légy kezdeményező a szerelemben sem. Te soha ne válassz. Téged válasszanak.

LACI (*felhajtja az egyik italt, leül*): Marcello, te csak egy filmhős vagy. A szabadság a szerelem hiánya, de a szabadság még nem boldogság. Ényém a világ legédesebb nője. Luca a boldogság. (*megissza a másik italt*) Nem telhet azzal az életem, hogy várok. Gabriella nem több, mint Anita Ekberg a Trevi-kútban.

MIKI (*hangja*): Laci! (*belép*) Jól vagy, bratyó? Lejöttél kiszellőztetni a fejedet?

LACI: Köszönöm, hogy elfogadta... Hogy a tanúm lettél. Ki akartam békülni veled. Nem mentem be hozzád, mikor Rügyesnél voltam a kórházban, pedig láttam a nevedet az ajtón, ott mentem el előtte.

MIKI: Nem bocsátom meg neked nagypapa temetését, de ettől még hülyeség nem beszélgetnünk. Örülök, hogy a tanúd lehettem.

LACI: Miki...

MIKI: Hányszor eszembe jut nagyapa! Mikor be volt pitykölve, és mesélt a vérehulló fecskéfű szemölcsgyógyító hatásáról, vagy hogy a forralt diólevél milyen jó a barna hajra...

LACI (*maga elé*): A gazember.

MIKI: Jól mondta ezeket, orvosként igazolhatom. (*feláll*) Tudta valahogy a természetet, az övé volt. A völgy fia érti a völgyet, a hegy fia érti a hegyet.

LACI: Én is végigéltem vele azt, amiért szeretted. Pár évvel korábban.

MIKI: Épp ezért nem értem, miért gyűlöled még holtában is. Olyan jó volt belesüllyeszteni az ökölbe szorított kezemet a nagy markába, teljesen elveszett benne! Képes voltál nem megkérdezni a temetéséről. Nem voltam itthon, nem tudtam mit csinálni. Nem akart se beszédet, se rokonságot, ez volt az utolsó kívánsága, hogy ilyesmi ne legyen. Csak azért is úgy csináltad. Tudod, milyen, amikor úgy érzed, mintha hatalmas forró szikla esne a mellkasodra, amitől nem kapsz levegőt? És továbbgurul a gyomrodig, darabokban mászik fel a nyelőcsőveden, szétszorítja a torkodat, és a szikladarabok karmolnak belülről? Ilyen érzés volt, mikor hallottam a betegségéről. És nem tudtam megmenteni. De legalább megpróbáltam. Orvosnak lenni... Az egy kézzelfogható pozitívum, kimetszeni valakiből valami rosszat. Te csak játszol. És a lámpák se azért alszanak el, ha elhaladsz mellettük, mert annyira kurva nagy író vagy, az csak valami energia, semmi köze a mesterségedhez.

LACI: Nem írok már. (*csend*) Vedd el a rúzsos nőt, jól álltok egymásnak.

MIKI: Nem tudom, nem csak azt szeretem-e benne, hogy szeret. Egy buszmegállóban megállt mellettem egyszer egy színésznő. Itt van a lagziban. Fogalma sincs, hogy őt keresem azóta is minden nőben. Annában is. (*leül*) Nem érted, miért fáj nagyapa utolsó kívánsága. A fülembé súgta bele. Hogy semmi beszéd, csak hamvasszuk. Nem érted.

LACI: Pár dolgot töröl az agyad, Miki. Te megoperáltad őt. Nem volt menthetetlen. Muszáj szembesülnöd ezzel. Senki nem vádolt azzal, hogy bármit elrontottál volna.

Miki feláll

LACI: Ugyanakkor tilos lett volna neked műtened. Nem tudom, miért engedték, kinek a felelőssége, ne szólj bele, elmondom most már. Tudtál a temetés előkészületeiről is, csak képtelen voltál feldolgozni a halálát. Elmenekültél valami konferenciára.

MIKI: Honnan veszed ezt?

LACI: Szerencsés generáció vagyunk, nekünk nem kellett háborúznunk. Dédapánk első világháborúzott, nagyapa a másodikban vett részt, ezt akarom elmondani. Találkoztam valakivel, aki együtt harcolt velem. Nem akartam elhinni, amit mesélt. Leültettem nagyapát, elmondtam, mit hallottam róla. Hol leszegte a fejét, hol dacosan elnézett. Nem fűzött hozzá semmit. Én is jóban voltam vele kisgyerekként, emlékszem kimondottan kedves dolgaira. Mikor azt dünnyögte például, hogy még hideg van, majd csak 15 fok múlva veszi le a kardigánját.

MIKI: Mit akarsz mondani?

LACI: A szociáldarvinista nézet szellemében minden olyan intézkedést legitimnek tartott a megszálló hadsereg, amelyet az erő pozíciójából hajtottak végre.

MIKI: Mit akarsz ezzel?

LACI: Láttam képeket. Nagyapa az egyikén egy kendős öregasszony holttestén tapos. Ott az ismert huncut mosoly a szája szegletében. A másikon szuronyos puskát szorít egy férfi nyakához.

MIKI: Ugyan már.

LACI: A következő képen ugyanaz az ember átszúrt nyakkal fekszik. Nagyapa büszkén pózol mellette. És amiről nincs kép: saját kezűleg koncolt fel embereket. Szórakozásból egyesével levágta valakinek az ujjait. Ezek az emberek nem bántották őt. Ja, közben szívhez szóló leveleket küldött haza a nagymamának. Később munkásőr lett. Onnan azért dobták ki, mert fejbőlött egy disznót, aztán nem tudott elszámolni a lőszerrel. Leszarom, mi volt az utolsó kívánsága. Minél mélyebbre kell eltemetni az illetet. A beszédhez összeszedtem minden jót, amit csak lehetett. Az odaadó férjről, kedves nagypapáról.

Csend

MIKI (*halkan*): Ez nem igaz.

LACI: Nem kell semmit mondanod.

MIKI: Fényképeket utólag is lehet manipulálni.

LACI (*feláll*): Fogadd el. Nézz szembe vele. Nem tehetsz róla, én se tehetek róla. Csak próbáld beilleszteni ezeket a képbe, ami él benned róla.

Laci vállon veregeti Mikit, kimegy. Miki sokáig áll, néz maga elé

ANNA (*belép*): Mit csinálsz itt? Berúgtál? Tessék engem átkarolni. (*rát teszi Miki karját magára*) Ne ilyen enerváltan. Ahogy szoktál. Olyan szépen tudsz fogni, van benne férfierő. Fú, mit ittál? Ne menj sokat napra, mert megsuhint a fény és begajdulsz még jobban. Lesz tűzijáték! Ki ez a Zsófi, látom, hogy ismered. A nőd volt? Még a boldogtalan idődből? Előtte? (*nevet*)

MIKI: Látásból ismerem. Szegedről.

ANNA: Ennyi? Jó, nem firtatlak jobban. Tessék engem elvarázsolni! Tessék lesmárolni! Nyugodtan bátor lehetsz velem! Vagy sok a rúzs, rád megy? Ha nem szereted, nem rakok fel ennyit, szóltak a kórházban is miatta. Van, aki nem szól, csak néz. Az se jobb. A rúzs-nak védőpajzsnak kéne lennie, pont nem a kihívás a lényeg, hanem hogy azzal nem meztelen a száj. A smink is pajzs, véd. Egyszerűen nem hiszem el, mióta nem kapok normális szempillaspirált. Hatalmas a szempillám, ez meg, ami van, összecsomózza ahelyett, hogy kiemelné. Mi bajod? Van valami bajod, látom.

Miki lesmárolja Annát, csupa rúzs lesz

ANNA: Ez az. Szeretek szerelmesnek lenni, ez igaz. Csak mindig rossz volt eddig még a vége. És tényleg hat gyereket akartam. Tudod, az hány unoka? Csak aztán láttam a tévében egy olasz filmet. Zaj, élet, zsvajgás, viszont észrevettem, hogy három vaj van ki-rakva az asztalra. Az sok.

Miki összepusztulja

ANNA: A hat gyerek már csak álomemlék. Egynek is örülnék. Tőled. De nem kapaskodom, nem nyüffögök, ha mégse jön össze, nem vagyok ilyen visszaringató se, ha nem megy, nem megy, csak már nagyon vártalak. Hogy szerethessek valakit rendesen. Nem vagyok kényszerkapcsolatos, vagy másiktetfüggő, ne aggódj.

MIKI: *(felpattan)* Hagyj most kicsit, Anna.

Miki kimegy, Anna áll lefagyva

ANNA: Sok voltam. Megint. Túl élénk neon.

LUCA *(belép)*: Hahó! Hó, vers, szerelem!

ANNA: Hogy?

LUCA: Téged kereslek, muszáj valakinek... Felkaptam a fejem, mikor a taxis mondta a havat, meg a verseket. Én is télszerelmes vagyok. De annyira, hogy ha ősz végén melegem van, nem veszem le a sapkát és a sálát, lássa a tél, hogy várom.

ANNA: Jaj, ezt ismerem, én is!

LUCA: Mikor jön az első hó, beledübörög a szívem.

ANNA: Nekem is! Amikor először rám esik, és pusztit nyom az arcomra!

LUCA: Igen, elindul egy furcsa, omlós érzés, aztán étellel telik meg...

ANNA: Ha elkezd szemerkélni, előnt egy hullám... Egy havas városi táj mekkora csoda, mindjárt városka lesz belőle! A házak a hóban... A csikorgás a talpad alatt!

LUCA: Hát akkor ez ugyanaz nagyjából.

ANNA: Én hókutató akartam lenni. Csak sajnos nincs olyan. Meteorológus van, de az úgy általában nem érdekel. Hófajtákat azért ismer a tudomány. A jégkristályok alakja alapján különböztetik meg. Van vadhó, porhó, nedves hó, hódara, csonthó, kérges hó, tömött, préselt, úszó...

LUCA: Miki is szereti?

ANNA: Ő inkább az esőt. Meg engem. Mindenki belé volt szerelmes a kórházban, mikor odakerült, az egész nővérrészleg.

LUCA: Nem lehet könnyű mostanában. Mint nővérnek, úgy értem.

ANNA: Főleg a betegeknek nem könnyű.

LUCA: Hát igen, csak kórházba ne kerülj. Mit gondolsz rólam?

ANNA: Rólad? Hát hú, hát... Nagyon szimpatikus vagy. Örülök, hogy Miki testvérének...

LUCA: ...tudod, mivel foglalkozom?

ANNA: Persze, ügyész vagy.

LUCA: Azt is tudod, hogy kaptam egyszer egy felfüggesztett börtönbüntetést? Majdnem halálra szurkáltam egy mutogatós köcsögöt. Ült a kocsjában, és mikor elmentem mellette, elkezdte magát...

ANNA: ...most viccelsz, ugye?

LUCA: És most itt van valaki, és vigyáznom kell magamra, mert mintha az lenne, aki még évekkkel ezelőtt megfogdosott. Közben ugyanúgy lebénultam, mint mikor az apám rokona majdnem megerőszkolt. Nem fogom bántani, csak valakinek el kellett mondanom. Lacinak nem merem, beledobná a vízbe.

ANNA: Nem lehet, hogy csak hasonlít?

LUCA: Ne haragudj, olyan boldog nap ez, nem tudom, miért nem engedem el a rossz gondolataimat. Még terhellek is velük.

ANNA: Dehogy, jó, hogy elmondtad.

LUCA: Köszönöm. Hótestvér. Hóhúg.

ANNA: Hónővér!

Nevetnek, Anna óvatosan, Luca felszabadultabban

ANNA: Felmegyek Mikihez. Majd még beszéljünk.

Anna zavartan kimegy, Luca idegesen járkal, könnyes lesz a szeme, letérdel

LUCA: Szent Tádé, Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus vérrokona, apostol és vértanú, erényes és kiváló férfiú, szószólója azoknak, akik nehéz és reménytelen bajaikkal folyamodnak hozzád, kérek, jöjj segítségemre nagy bajomban.

MIRA (jön): Bocsánat.

Luca kizökken, feláll

MIRA: A celebszár nem száll le rólam. Nem riasztja a hasam se. Meg a korom. Jó, hogy itt vagy, úgyis szeretnék kérdezni valamit. A kép mindig igazat mondott? A Mária-kép.

LUCA: Nem. Amikor azt kérdeztem, Laci lesz-e a férjem, nemet intett.

MIRA: Fura. Nekem az a másik világ soha nem hazudott.

LUCA: Tetszel a celebszárnak?

MIRA: Mégis Laci felesége lettél.

LUCA: Hogyhogy mégis?

MIRA: Hát, a kép ellenére.

LUCA: Ja? Igen.

MIRA: Szereted?

LUCA: Persze, hogy szeretem. Ez életem legboldogabb napja.

MIRA: Mintha bizonygatnád magadnak.

LUCA: Elég sokat tudok rólad, Mira. Bár anyukád mindig távol akart tartani tőlem. Közben egy időben folyton rólad mesélt.

MIRA: Én is sokat tudok rólatok.

LUCA (*nyugtalanul*): Rólam és anyukádról?

MIRA: Rólad és Laciról. Mit csinálsz itt egyébként, baj van?

LUCA: Elfáradtam a sok mosolygástól. Mit tudsz rólunk?

Mira megrántja a vállát

LUCA: Mert én tudom az angyaldolgaidat például. Hogy nekik mondod el, ha valami bánt.

MIRA: Már rég nem látok angyalokat. Nem. Ha bajom van, próbálok kirepülni magamból. Eltávolodni. Olyankor apróságokká alakulnak át a problémáim. És te? Imádkoztál az előbb?

LUCA: Hát, ez ilyen... Gimnazistaként elestem egy templom előtt. Rá a keresztcsontomra. Nyitva volt az ajtó, bementem, hogy leüljek kicsit, mert fájt. Megláttam egy táblát. Imaszöveg Szent Tádéhoz. Két rész, közte elmondhatja az ember, mi baja. Ő meg segít. De ez nem vallásosság. Elmondtam a srácot, akibe szerelmes voltam, és aki ezt leszarta. Két napra rá valakitől hallottam, hogy egy barátjának tetszem. Ómiatta nem foglalkozik velem. Szóval kaptam magyarázatot, de ettől még Fátima meg Szent Tádé szerintem csak szépséges mesék. Mint az angyalaid.

MIRA: Azok kurvára nem mesék. Négyéves koromban láttam meg az elsőt. Egy mászókan üldögélt. Az utolsót meg, amikor elveszett a telefonom. Előtte, este. Kiszálltam magamból, láttam magam fentről. Ezüst szál kötött össze a testemmel. Olyan érzés volt, mintha kibújtam volna a ruhámból. A testem volt a ruha. Az angyal csinálta.

LUCA: Ezekkel én nem tudok mit kezdeni, Mira. Meg nem is akarok.

MIRA: Többé nem láttam egyet se.

LUCA: Felnőttél.

MIRA: Illetve de, az előbb, a kikötőből ahogy kijött a hajó. Aranyangyalt. De az szobor, nem igazi. Kiskoromban a telefonom kijelzőjén is angyal volt. Amikor elvesztettem, anya

stúdióban énekelt, hívott, nem talált, azt hitte, elraboltak. Hazarohant, tíz percig ölelt. Bepötyögte megint a számot, egy hajléktalan szólt bele, aki megtalálta. És milyen az élet, Kálmán az, Laci régi barátja. Ez milyen? A hangmérnök meg Ervin volt. Akinél anya énekelt. Nem akkor jöttek össze, csak később.

LUCA: Mit énekelt?

MIRA (*zavarban*): Egy dalt, ajándékba valakinek.

Csend

LUCA: Apádról semmit nem tudsz?

MIRA: Soha nem tudtam semmit.

LUCA: És a te babád apukája?

Mira mosolyog, széttárja a kezét, mint aki nem mondhatja el

CELEB (*jön, Mirának*): Te menekülsz előlem.

MIRA: Abszolút.

CELEB: Király az égbolt, gyere fel, mutatok csillagképeket. A felhők is jók, az egyik olyan, mint egy frufrus kacsa. Meg kell nézned.

MIRA: Töksötét van, nem látszanak felhők.

CELEB: A frufrus kacsa még látszik. A Mars meg tök közel van a Szaturnuszhoz. Talán látjuk a perseidákat is. Azok hullócsillagok.

MIRA: A perseidák valójában egy meteorraj. Radiánsa a Perseus csillagkép területén van. Innen kapta a nevét.

CELEB (*óvatosabban*): Van egy alkalmazás a telómon, mutatja, merre lehetnek. Vagy a kis Pluto. Szegényt visszaminősítették törpebolygóvá.

MIRA: Csak bitorolta a bolygóságot, vannak nála nagyobbak a környéken. A Proxima Centaurit meg tudod mutatni?

Celeb szava eláll, Mira megsajnálja

MIRA: Inkább tedd ide a kezedet (*kinyújtja a kezét*) Te is, Luca. Ide, ahova én. Érzitek?

CELEB (*megfogja Mira kezét*): Mit?

LUCA: Mit kell érezni?

MIRA (*kiszabadítja a kezét*): A bizsergést. Közlekednek a falak.

CELEB (*megint megfogja Mira kezét*): Milyen falak?

MIRA (*kiszabadítja a kezét*): Minden térben van két fal. Lassan mozognak, keresztezik egymást. Ezek a dimenziókapuk.

Celeb megijed, Luca is furcsán néz Mirára

GERGŐ (*jön, Celebnek*): Mindjárt énekelned kell, gyertek ti is. Egész hűvös lett.

Mira elindul, Celeb megy utána, Gergő is menne, Luca utánaszól

LUCA: Gergő.

Gergő megáll

LUCA: Nem vagyok jól, Hérosz kapitány.

GERGŐ: Hérosz? (*nevet*) Nem lehetsz rosszul, még menyasszonytánc se volt. Kevés erotikusabb dolgot láttam életemben, mint amikor az első feleségem... Az esküvő után, reggel felébredtem, félmeztelenül ült az ágyon, és a pénzt számolta. Amit összetáncolt.

LUCA: Ne hülyéskedj, komolyan beszélek.

GERGŐ: Pont olyan bánatosnak látlak, mint tizenöt éves korodban.

LUCA: Körülbelül ott is tartok. Tudod, mi van? Az van, hogy nem vagyok eléggé szerelmes Laciba. Pedig küzdök, dolgozom rajta. Azt se tudom, ő szerelmes-e.

GERGŐ: Rólunk mit tud?

LUCA: Hogy kocsmát üzemeltettél, ahova jártam gimnazistaként. Helikoptert ígértél, ha 4,8 lesz az átlagom. Mikor 2,7 volt. És hogy beszartál, mert majdnem megvolt, 4,5-ig feljöttem.

GERGŐ: Olyan szemed volt... Egy pillanat alatt elmerültem benne. Féltettelek, nem értetem, minek iszol annyit. Már hajnalban jöttetek, tanítás előtt. Idegesítően hangosok voltatok, beszéltek minden hülyeségről, puskázásról, aláírás-hamisításról, te voltál a legkreatívabb, csak rengeteget bazdmegesztél.

LUCA: Már nem.

GERGŐ: Azt mondtam, vigyázz az eszedre, ne idd el. És letettem eléd a következő felest. Orvos akartál lenni.

LUCA: Aztán már nem.

GERGŐ: Kérdeztem, hogy gondolod a 2,7-es átlagoddal. Olyat mosolyogtál a félrefordított fejeddel, hogy majdnem elájultam. Elhatároztam, egy gramm alkoholt nem adok többet neked. Megkérdeztem, mi az álmod. Hát, hogy operálj. Meg egy helikopter. Felajánlottam célprémiumként. Aztán jött a Dávidod, és összeomlottál. A bánat persze tovább szépített.

LUCA (*mosolyog*): Hát persze.

GERGŐ: Éreztem a nagy árvaságodat. Nem akartam kihasználni.

LUCA (*gúnyosan*): Ó, te nagyon becsületes voltál.

GERGŐ: Miért, volt nálam felvizezés, meg lecsalt unikum-milliméterek? A kocsma persze alibi volt, nem abból szereztem a pénzemet. Emlékszem, szerettél egy Katona Klári-dalt. (*énekel*) Egyszer volt, törött padokra tépett ősz hajolt.

LUCA: Ja.

GERGŐ: Később otthagytad az iskolát, a várost is. Én mentőhelikopterezni kezdtem. Biztos a lelkiismeretem miatt, hogy kerüljön valami a másik serpenyőbe is. A második feleségem az első gyerekemet szülte, amikor megcsörrent a telefonom. A hó elzárt egy falut, bennrekedt egy beteg férfi. Életveszély, csak én segíthetek. Pár mondatot beszéltünk utána a kicsi világról. Hálálkodtál, a nevelőapád élete néhány percen múlt. Elkezdted kísérgetni az üzleti útjaimra. Tizennyolc voltál, gyönyörű nő. Orvosi egyetemről már szó se volt, a jogra készültél. Láttam benned a csodát, de szerettem a feleségemet. És akkor Gyulán egyszer ott kellett aludnom. Külön szobát foglaltam neked, de nem mentél át. Ittunk, beszélgettünk. Levettem a pólódat. Néztél némán, semmilyen szemekkel. Lehúztam a farmerodat is. Hagytad. Nem volt a szemedben semmi.

LUCA: Igen.

GERGŐ: Párszor még elkísértél, de közénk állt valami zavar. Elrontottuk. Megint szünet, évekig. Bútorgyáram volt, munkásokat kerestem, eszembe jutott az apád. A legjobb emberem lett. CO-val kellett hegesztenie, ami praktikus, de egészségtelen. Kis térben dolgozott, nemigen szellőzött a helyiség. A szemgyulladás alap, de van ott sugárzás is. Persze nem tudni, mitől lesz beteg valaki, nem akarom magamra venni. Van, aki hatvan éven át cigizik, és semmi.

LUCA: Igen.

GERGŐ: Aztán megint szünet, évekig. Ringtak a szélben az ágak a kertemben, amikor telefonáltál. Tépte őket az ősz. Mondtad, hogy szét kéne szórni a hamvait helikopterről. Így is lett. Akkor találkoztunk utoljára.

LUCA: Megvan még a feleséged?

GERGŐ: Egyedül élek. Azt csinálom, amit régen. Vadászok.

Luca megütközve néz rá

GERGŐ: Rád nem vadásztam. Az más volt.

LUCA: Igaza van anyámnak, az ember kapaszkodik, biztonságot akar. Laci rendes srác. Az a legfontosabb, a biztonság.

GERGŐ: Akkor az egyéjszakánkat nem tudja.

LUCA: Nem.

GERGŐ: Azt vettem észre, ahogy öregszik az ember, egyre kevesebbet mesél a dolgairól.

LUCA: Szerintem meg egyre többet panaszkodik.

GERGŐ: Menjünk, mindjárt éjfél. Nélküled nincs nyitótánc.

Gergő megpuszilja Luca homlokát, kimennek

Fedélzet. Celeb énekel, a dal közben érkezik meg Luca és Gergő. A végén taps. A hangulat emelkedett, Mirát leszámítva mindenki ivott már. Miki szúrós szemmel méregeti Lacit, mintha oda akarna menni hozzá, aztán nem teszi

CELEB: Köszönöm!

VŐFÉLY (*magához ragadja a mikrofont*): Remélem, mindenki jóllakott, / és étel is elfogyott. / Zenész uram meg társa / csalogatnak most táncra. / Ne féljél, mert lábad nem kopik, / csak elfárad. / Minden vendég, kicsik, nagyok, / asztaltól felpattanjatok! (*visszaadja a mikrofont Celebnek*)

ERVIN (*Rügyesnek*): Szótagszám. Rádásul mindenki áll.

VŐFÉLY (*odamegy, Ervinnek*): Én keletről jöttem. Nagy lélek, kisvonal. Azt jelenti, nem vagyok nagyvonalú. Fejezd be, mert szétbaszom fejedet. Nem mondom többször. (*Rügyesnek*) Rád is vonatkozik.

Ervin és Rügyes megijed, innentől Vőfély közelében visszafogottabbak

CELEB: Nyitótánc!

Celeb elindít egy zenei alapot, és lírai dalba kezd. Laci és Luca táncol, a többiek körbeállják őket. A dal végén taps, Laci és Luca csókolózik

MINDENKI: Éljen az ifjú pár! Éljen, éljen!

BÖZSI (*látva a hosszú csókot*): Na hiszen.

Vőfély int Misinek, aki csettint, a pincérek égő gyertyákat hoznak be tálcákon

VŐFÉLY (*mikrofonba*): Most megkérek mindenkit, fogjon meg gyertyát.

A pincérek kiosztják a gyertyákat

VŐFÉLY: Most kérem eloltani lámpákat.

Sötét lesz, csak a gyertyák világítanak

CELEB (*Mirának halkán, az égre mutat*): Ott az Orion. Az meg a Nagy Medve.

Mira röhögve elsétál. Celeb értetlenkedve néz utána

VŐFÉLY: Most kérek mindenkit körbeállni, körülnézni.

Ervin és Rügyes pofákat vág, de egyikük sem mer ellentmondani

PAP: Föl ne gyulladjunk.

Kis nevetés, majd csend

VŐFÉLY: Ezek ünnepélypillanatok. *(Lucának és Lacinak)* Nézzetek körbe, ifjú pár. Mindenki itt van, akit szerettek. Mindenki itt van szeretni benneteket.

Általános meghatódás. Vőfély átadja a mikrofont Celebnek, aki énekelni kezdi az Azért vannak a jóbarátok című dal refrénjét. Többen bekapcsolódnak, a dal végén Kálmán sír

VŐFÉLY *(visszaveszi a mikrofont)*: Sötét marad. Kérem betolni tortát.

Misi nagy tortát tol be, rajta tűzijáték

VŐFÉLY: Most megkérem ifjú párt, fújja el levendulás csokoládétortagyertyát. Aki gyorsabb, az lesz főnök házasságban.

Laci és Luca egyszerre fújja el. Taps

VŐFÉLY: Nem lesz főnök, egyenrang lesz, úgy látszik. Menyasszony vágja fel tortát, első szelet megy vőlegény szájába.

Luca nagy késsel felvágja a tortát, betömi az első szeletet Laci szájába. Nevetés

VŐFÉLY: Menyasszony mindenkinek szel levendulás csokoládétortából.

Luca vágja a szeleteket, a pincérek segítenek tányérokra tenni

VŐFÉLY: Játékot hirdetek. Megkérem László vőlegényt, jöjjön ide.

LACI: Jaj, muszáj?

RÜGYES *(halkan, hogy csak Ervin hallja)* Nem vőlegény, köcsög. Férfj.

Laci vonakodva, de mosolyogva odamegy Vőfélyhez, aki beköti a szemét

ERIKA: Húha, mi lesz ez?

RÜGYES: Te csak fotózzál.

VŐFÉLY: Most megkérek minden nőt, lányt, jöjjön. Beleértve Luca menyasszonyt is.

ERVIN *(Rügyesnek halkan)*: Feleséget.

Odamennek a nők

BÖZSI: Na hiszen, mi lesz itt?

VŐFÉLY: Ő is. *(az elhúzódo Zsófiira mutat)*

ZSÓFI: Én is. *(odamegy)*

RÜGYES: Ez az, lazulj, kislány. *(maga elé)* Ellazítanálak szívesen.

ERIKA: Mit mondasz?

RÜGYES: Semmit, ne velem foglalkozzál.

GABRIELLA: Ez milyen játék?

VŐFÉLY: Most megkérem összes nőt, lányt, tegye szabaddá vádliját.

ERIKA: Nana! Szexjátékot nem játszunk! *(nevet)*

VŐFÉLY: Ez tréfás lagzijáték. Feladata Lászlónak felismernie menyasszonya vádliját.

BÖZSI: Na hiszen.

Sorba állnak a nők

KÁLMÁN: Irigyellek ám, Lacika!

PAP: Én oda se nézek.

Rügyes hirtelen odaugrik, beáll a sorba. Helyet szorítanak neki, még nagyobb nevetés

VŐFÉLY: Figyelem! Kezd!

Laci elkezdi végigtapogatni a vádlikat. Jázminnál megakad, Zsófinál is megáll, hosszasan simogatja, Zsófinak ez kellemetlen, Lucának sem tetszik, bár mosolyog. Bözsivel hamar végez

BÖZSI: Pedig rokon vagyok. Jó a keze, gyerekek, megmondom őszintén.

Laci Rügyeshez ér, felismeri, hogy férfi, rácsap a vádlijára. Nevetés. Lucán gyorsan túljut, Gabriellánál áll meg

LACI: Ez ismerős, ő lesz az!

Leveszi a kendőt a szeméről. Nevetés, Laci és Gabriella kínban. Luca jó képet akar vágni, viccesen fejbekólintja Lacit

LUCA: Ismerős, mi?

ERVIN: Nehogy másik ágyba mássz majd be nászéjszakázni!

Nevetés, nívótlan megjegyzések

VŐFÉLY: Ezt gyakorolni kell férjnek még. Most következik Mr. és Mrs. játék. Kérek egy női és egy férficipőpárt.

ANNA: Ez jó, ezt ismerem!

ERIKA: Ez valami lábfesiszta?

RÜGYES: Fetisiszta. De kussoljál már, Erika.

Erika leveszi a cipőit, odaadja Vőfélynek

RÜGYES: Te csak dokumentálj.

VŐFÉLY: Senki nem férfi?

Ervin leveszi a cipőit. Vőfély Luca és Laci kezébe ad egy női és egy férficipőt

VŐFÉLY: Női cipő Lucát jelent, férficipő Lászlót. Kérdezek, helyes választ kell felelni. Feladat egymás ismerése.

ERVIN (*Rügyesnek*) Jobb volt, míg rímeket mondott.

Celeb Jázminnal próbál szemezni. Zsófi mosolyogva figyeli a kis játszmákat. Luca és Laci fogja a cipőket, a násznépnek jobban tetszik a játék, mint nekik

VŐFÉLY: Első kérdés. Ki viszi ki otthon szemetet?

Mindketten a női cipőt emelik fel. Felhördülés, nevetés

VŐFÉLY: Ebben megegyezés. Második kérdés: ki alszik el este gyorsabb?

Mindketten a férficipőt emelik fel. Erika egy ütemmel később nevet a többiekénél

VŐFÉLY: Ki kezdeményezőbb ágyban?

Kis szünet után Luca a férficipőt, Laci a nőit tartja fel. Röhögés. Mira, Zsófi és Pap visszafogottabb, a többiek egyre gátlástalanabban engedik el magukat. Miki hisztérikusan nevet, Zsófit méregeti, Anna nem érti, de Rügyest is idegesíti. Luca kezdi elunni a játékot, szemkontaktust keresne Gergővel, aki viszont Jázminékat figyeli

VŐFÉLY: Most pedig szavalok vőlegénynek! (*Lacinak*) Ha puha ágyba szépséges nejedet / lakodalom után végre lefekteted, / biztosan tudod, mit kell vele tenni? / Hol két dombja feszül, ott ő eleje, / aztán lejjebb érve, ott lába között, / hová mohó vágyad ördöge költözött, / az kicsi pázsit boldogság kútja, / ha működőképes, nálad van rúdja!

Rügyes, Ervin, Miki és Erika harsányan röhög, a többiek illedelmesen, Luca egyáltalán nem. Erika és Ervin visszakapja a cipőjét, Erika felveszi, Ervin fogja a kezében

GABRIELLA (*Vőfélyhez lép, halkán*): Dolgozik természetgyógyászként vagy nem?

VŐFÉLY: Nem emlékszem, hogy ott találkoztunk.

Gabriella Lucára néz, bólint

RÜGYES (*tapsol*): Folytassuk, mondom, mi legyen.

VÖFÉLY (*mint aki nem hallja Rügystä*): Most szexuális kérdés következik ifjú párhoz.

LUCA: Nem következik szexuális kérdés. Ebből elég volt.

ERIKA: Miért, ezek jók!

JÁZMIN (*Lucának*): Ne legyél prüd, nővérke.

ANNA: Én?

ERVIN: Ne már, Luca! Ne rontsd el!

Luca kikapja Ervin kezéből a cipőjét, beledobja a vízbe

ERVIN: Hé!

GABRIELLA: Luca, az egy vagyon volt!

Luca majdnem nekimegy Vőfélynek, aki nem érti, mi a baj. Laci nem figyel, Kálmánnal nevetgél, Gabriella Luca és Vőfély közé áll

RÜGYES (*intézkedik*): Luca elfáradt kicsit, a játékot függesszük fel.

ERVIN: Fogjuk ki a cipőt!

RÜGYES: Azt már baszhatod.

LUCA: Bocs, kifizetem majd.

ERVIN: És most miben legyek?

RÜGYES (*Lucának*): Semmi baj. Nagy a stressz. Lélegezz mélyeket, mindjárt jobb lesz.

LUCA: Mehet minden tovább, csak a játékból elég.

Tanácsstalanság, kezdenek szétszéledni az emberek

RÜGYES (*Lacihoz*): Nem jó, szétesik az egész. Kezdjétek a menyasszonytáncot.

LUCA: Legyünk túl rajta.

RÜGYES: Szervezzem? Szólok akkor.

LACI: Hagyd, majd ő. (*Vőfélyre mutat*)

RÜGYES: Ahogy akarod. (*dühös*)

LACI (*Vőfélyhez lép*): Menyasszonytánc!

MIRA (*a hasához kap*) Jaj. Na. (*mosolyog*)

GABRIELLA: Mi van?

MIRA: Belenyilallt.

GABRIELLA: Ülj le. Kérsz vizet?

MIRA (*nemet int, leül*): Ilyen még nem volt.

Szélfújás, távolról megdörren az ég

GERGŐ: Mi az Isten?

Gergő nézi az eget. Vőfély mikrofont ragad, ütöget egy vödört

VŐFÉLY: Figyelem, most pedig menyasszonytánc! Eladó menyasszony! Tessék, tessék!

Vőfély intésére Misi elindítja a zenét. Celeb Jázminnak magyaráz, az eget mutatja. Az emberek kezdik előkeresgetni a borítékokat. Vőfély ritmikusan ütögeti a vödört, mellette díszes ládika. Először Miki kapja el Lucát, nagy energiával pörgeti

VŐFÉLY: Itt ládika, ide pénzt! Tessék-tessék!

Bözsí, Celeb, Zsófi és Vőfély nem táncol, a többiek igen, mindenki a ládába teszi a borítékját. Rügyes többször beáll a sorba, nála több boríték van. Kálmán táncol, de nem dob be semmit. Gabriella sokáig pörgeti Lucát, szorosán öleli a derekát, simogatja az arcát, beszél hozzá, vigasztalja. Ervin értetlenül nézi, Laci is furcsállja

VŐFÉLY: Pörögjön szoknya, füstöljön parkett! Tessék, tessék, eladó menyasszony!

ERVIN (*Rügyesnek*): Megvan. Névelőt nem használ.

RÜGYES: Ez a titka, mi? A hülyéje.

ERVIN: Biztos lófasz migráns ez is.

Lucát Celeb is elkapja, egy kétezrest dob be a ládába. Rügyes ki tudja, hanyadszor lép Lucához. Celeb odamegy Jázminhoz, elsétál vele

JÁZMIN: Neked nem is kéne.

CELEB: Nem, de szimpi az ara. (*átöleli Jázmint*)

JÁZMIN: Ara? Ti, celebek, így mondjátok?

CELEB: Így.

JÁZMIN: És csak úgy átölelsz?

CELEB: Baj?

Celeb leveszi a kezét Jázminról. Gergő nézi őket, aztán dühösen hátramegy

JÁZMIN: Nem baj.

CELEB: "Csillogott aranyfüst-hajad. / Beletűztem egy kis gallyat / s lefeküdtem, hol keserű / illatba vont lágy mesefű."

JÁZMIN: Vörös vagyok originál.

CELEB: Ez csak egy vers, nem az arany a lényeg.

JÁZMIN: És mi van, ha nem egyedül vagyok itt?

CELEB: Nem egyedül vagy?

JÁZMIN: De. Szingli vagyok. Nem muszájból, hanem elvszingli. De mit fog szólni a kapitány? Figyelt minket az előbb. Mondjuk nekem kurvamindegy. Egyébként a szökéket szereted, most mondtad.

CELEB: Csak egy költői kép. Vers. Dsida Jenő.

JÁZMIN: Te hülye vagy? Tudom, hogy hogy hívnak. Néztelek a tévében, mondtam már.

Még mindig tart a menyasszonytánc, most már pénzbedobás nélkül táncolnak

JÁZMIN: Verset meg a sokrúzsos csajnak mondd, ő értékeli. A túsarkos folkbarbi.

CELEB: Ő foglalt.

JÁZMIN: Ja, értem. Én meg nem. Jól állna a karodon egy mikrofontetkő. Tényleg, nem kell énekelned?

CELEB: Majd.

Megfordulnak, nézik a táncot

VŐFÉLY: Utolsó lehetőség, eladó menyasszony, tessék, tessék.

Luca leáll, a zene elhallgat. Luca meglöki Vőfélyt. Mindenki odanéz

LUCA: A feleséged volt az asszisztensed, ő engedett be. Még nem tudtál rendesen magyarul, kezelés előtt ő fordított neked. Aztán elkezdted dicsérgetni masszázsközben. "Szép vagy, szép test, de szép vagy". Egy szál bugyiban feküdtem.

VŐFÉLY: Sose láttalak.

LUCA. Felültetted, hogy a melleimhez férközz. Azt tudtam kitalálni, hogy rád borultam, mintha azt hinném, ez is a masszázs része. Próbáltam helyezkedni, hogy ne férj hozzám.

VŐFÉLY: Tévedés. Összekeverés.

LUCA: Nem küldtelek el a picsába, nem ugrottam fel, aztán mégis sikerül valahogy.

VŐFÉLY: Miről beszélsz?

LUCA: A kurva anyád. Takarodj innen a bűdös francba.

VŐFÉLY: Összekeversz. Nincs is feleségem.

Állnak Vőfély és Luca körül, csak Gergő nincs ott. Laci lép egyet Vőfély felé

GERGŐ (*hangja, üvölt*): Ember a vízben! Világítsatok oda!

Luca kivételével mindenki a hajó másik oldalára rohan

GERGŐ: Dobjatok be kötelet! Gyorsan! Húzzuk ki!

HANGOK: ÉI? Ki ez? Mit csinál itt éjfélkor? Fürdik a Balaton közepén?! Valami őrült? Öngyilkosjelölt? Kapaszkodjon, kihúzzuk! Fogja meg a kötelet! Dobj rá mentőövet! Ez az! Megvan!

BÖZSI (*hangja*): Ez meg hogy kerül ide? Luca, nézd, ki van itt! Na hiszen! Luca!

Luca hátraindul

II.

Fedélzet. Dávid csuromvízesen, fürdőnadrágban térdel, hínárok lógnak rajta. Lázasan magyaráz. A többiek körülötte állnak, hallgatják, Erika fotózza

DÁVID: Sokmillió évvel ezelőtt történt. A Föld szelleme szerelmes lett az itt hömpölygő tenger úrnőjébe. Tűzijátékkal próbálta elkápráztatni, hatalmas bazaltsziklákat dobált fel a magasba.

BÖZSI: A Föld szelleme, na hiszen.

DÁVID: Ahogy a vágyakozása egyre vadabb lett, a tengerúrnő reszketni kezdett a félelemtől. Egy barlangba menekült, ide valahová, ahol vagyunk. A Föld szelleme még a tenger vizét is felszippanította, hogy rátaláljon. Nem sikerült neki. Bánatában a földre rogyott. Belesüppedt a földbe, hosszú testének nyoma alakította ki a Balaton formáját.

ANNA: Egy szellemnek teste? Hogy?

ERIKA: Ja. És hogy szerelmes egy szellem?

DÁVID: Így szól a legenda.

LUCA (*elgyötörten nézi Dávidot, maga elé suttog*): Dávid.

DÁVID: A zuhanás betemette a barlang bejáratát, csak egy szűk nyílás maradt, amelyen át az úrnő könnyei kibuggyantak. Ezekből lett a Balaton vize. Ezek a könnyek törnek elő az egykori vulkánok után maradt kráterek mélyéről is. A tűzijáték helyén állnak a hegyek. A szőlő nedve azért selymes is meg erős is, mert a könnyek íze a Föld szellemének szenvedélyével keveredik benne. Egyszerre van jelen az öröm és a tengermély bánat.

KÁLMÁN: Mármint a borban.

ANNA: Ez is olyan sztori, mint a pokol. (*felváltva Papot és Lucát nézi*) Tűzes.

DÁVID: Fázom.

Zsófi felkap egy pokrócot, ráteríti

ERVIN (*félhangosan*): Elmebeteg?

GERGŐ: Uram, hol vannak a ruhái?

DÁVID: Siófokon.

ERIKA: Hát onnan jövünk.

LUCA (*halkan*): Dávid, hogy kerülsz ide?

Dávid lassan Lucára néz, mintha kutatna az emlékei között

LACI: Ez az a Dávid?

GERGŐ (*Lucának*): A volt szerelmed?

PAP: A híres Dávid?

BÖZSI: Az hát.

DÁVID (*reszket*): Ki mentett meg?

RÜGYES: Mindannyian.

ZSÓFI: De főleg ő. (*Vőfélyre mutat*)

VŐFÉLY: Mesterséges légzés, nem nagy dolog.

LACI (*Mikire mutat*): Ő meg szívmasszázsolt.

MIKI (*Lacinak*): Nem kell reklámoznod.

LUCA (*Dávidnak*): Hogy kerülsz a Balaton közepére az esküvőm éjszakáján?

DÁVID: Mi ismerjük egymást valahonnan.

LUCA: Nem emlékszel rám?

BÖZSI: Na hiszen, a nevedet se tudja. *(Jázminnak)* Így pártolj meg te is valakit. *(Dávidnak)* Rám se emlékszel?

Zsófi Dávid fölébe súg valamit

DÁVID: Luca. Luca, persze!

RÜGYES: Nem ér, a görcsös kislány súgott.

ZSÓFI: Nem súgtam.

RÜGYES: Tiszta óvoda. Sűg!

DÁVID: Gratulálok az esküvőhöz. A boldog férjnek is. *(Vőfélyre mutat)* Ő?

LUCA *(ordít)*: Hogy kerülsz ide?

PAP: Tényleg nem emlékszik rá?

DÁVID: De, halványan... Luca a kollégiumból. Annyi minden történt azóta... Semmi közöm az esküvőhöz, én a Balaton legendáit kutatom.

Megdörren az ég

RÜGYES: Ilyenkor? Itt?

ERVIN *(félhangosan)*: Teljesen hülye.

DÁVID: Legendákat kutatok. Komoly energiákat érzek itt. Erre lehetett a barlang.

KÁLMÁN: Bazdmeg, az csak egy legenda. Már bocsánat.

VŐFÉLY: Legenda sokszor igaz.

LACI: Neked kuss.

VŐFÉLY *(fenyegetően)*: Én keletről jöttem...

DÁVID *(beleszól)*: ...az utolsó pillanatban érkeztek, teljesen kimerültem. Észre se vettem, mennyire bejöttem. Elrontottam a mulatságot, mi? Csinálják tovább, ne foglalkozzanak velem. Egyébként van más is errefelé. Nekem a Balaton...

KÁLMÁN: ...a Riviéra. *(nevet)*

Nívótlan nevetés. A pincérek pakolni kezdenek

DÁVID: A kecskeköröm legendáját ismerik? Egy gőgös királylány büntetéséről szól. A körmök az ő aranyszörű kecskenyájának a maradványai. Mert a Tókirály fia szerelmes volt belé.

KÁLMÁN: Ezt tanítottam valamikor.

RÜGYES: Kecsenyáj, mi? Amit kecskekörömnek hívnak, azok régi, megkövesedett kagylók.

KÁLMÁN: Irodalom.

DÁVID: Legenda.

JÁZMIN: Kicsit hasonlítanak egymásra ezek a legendák. Király, királynő, szerelem.

ZSÓFI: Ami nem sikerül.

JÁZMIN: Mi nem sikerül?

ZSÓFI: Csak eszembe jutott. Hogy valamiért minden szerelmemet elveszítem. Nem érdekes.

DÁVID (*visszaadja a pokrócot Zsófinak*): Most már jó, köszönöm. (*Vőfélynak és Mikinek*): Köszönöm még egyszer.

GERGŐ: Így meg fog fájni. Misi, keressünk valami ruhát.

Misi és Gergő kimegy

JÁZMIN: Elmondja a Tókirály fiát? Mondjuk az se a királynőt akarta volna, ha ott vagyok. Hiszen mindenkinek, mindig én leszek a nagy ő. Előbb-utóbb.

LUCA (*óvatosan*): Jázmin.

JÁZMIN: A szerelmes Tókirály, mi? (*nevet*)

ZSÓFI: Úgy látszik, mégse lesz vihar. Csak egyet dörgött.

JÁZMIN: Lophatok valakitől cigit? Valakinek az utolsó előtti szálát ellophatom? Nem dohányzik senki?

KÁLMÁN: Én szívnék, csak elfogyott.

JÁZMIN: Kaphatok egy korty valamit? Figyel rám valaki?

LUCA: Jázmin.

BÖZSI: Kezdődik.

JÁZMIN (*egyre indulatosabb*): Vagy mindenki csak magára? Meg arra, aki kiharcolja magának a figyelmet?

Gergő érkezik nadrággal és pólóval, átnyújtja Dávidnak, aki öltözködni kezd

JÁZMIN: Valaki belefúj a fülembe? Elvisz? (*Gergőnek*) Már nem akarsz? (*Celebnek*): Te se?

LUCA: Jázmin, légy szíves.

BÖZSI: Na hiszen.

JÁZMIN: A kezelőorvosom szabályosan őrjöngeni kezdett, mikor már annyira nem figyelt rám, hogy felborítottam az asztalát, mert ő se figyelt, még ő őrjöngött, hogy neki erre nincs ideje. De aztán el akart vinni hajókázni. Nem ide, hanem világ körültre! Mondtam neki, hogy fiatal vagyok még a világkörülséghez.

LUCA: Fejezd be.

JÁZMIN: Majd egyszer, ha túl leszek mindenem, majd akkor világkörülszek!

Luca átkarolja, felállítja, elindul vele hátra, a fülébe sugdos

JÁZMIN: Jól van, befejeztem. Jól van, leülök.

Celeb halálra váltan távolodik egy semleges területre

BÖZSI: Örökletes. Genetikus. Familiáris. Megint nem szedi rendesen a gyógyszereit.

ERIKA: Őt is kezelték? Nahát! Engem is, meg a kapitányt is! (*Gergőnek*) Téged mivel? Nem szexfüggőséggel?

RÜGYES: Erika, hogy az Isten rohassza rád az eget! (*Papnak*) Elnézést.

GERGŐ: Kimerüléssel.

ERIKA: Ki?

GERGŐ: Ki.

ERIKA: Te.

PAP: Boldogság van, egybekelés, semmi baj. Poroljátok le az indulatokat szíveitekről.

Luca visszasétál

PAP: Súlyosabbak a harag következményei, mint az okai. Marcus Aurelius.

ERIKA (*Gergőnek*): Nem szex?

GERGŐ: Jó, ha már másodszor lettem felkonferálva: voltam én is mélyponton. Nem tudom ugyan, kit érdekel ez itt. Tönkrementek a kapcsolataim. Megszabadultam a vagyonomtól, úgy gondoltam, amiatt történik minden rossz.

Kálmán meredten nézi Gergő nagy óráját

GERGŐ: Egy szakember segítségével rendbejöttem egy... Intézetben. Nincs semmim. Se párkapcsolatom, se pénzem.

Kálmán még mindig bámul, Gergő lecsatolja az óráját, és odaadja neki

GERGŐ: Nem fontos ez se. Szeretek viszonylag normálisan kinézni, ennyi maradt a régi éneemből, más nem.

KÁLMÁN: Nem fogadhatom el. Köszönöm. *(felcsatolja magának)*

GERGŐ: Viszont kristálytisztán látok. Nem mindig öröm. De legalább nem mosható át az agyam. Nem hiszek el minden hazugságot, nem gyűlik bennem gyűlölet. Nincs tévém, az sokat segít. *(Erikának)* Rád egyébként nem emlékszem. Zártosztályon voltál?

Rügyes röhög, a többiek feszengenek

ERIKA *(nem veszi észre a gúnyt)*: Nem, kiengedtek. Te is meggyógyultál. Ez az, amit mondok mindig a költővel: az élet él és akar. Na és ezért kellene a gyerekek. Az új emberek. Az enyémmnek tündérmese lesz az élete. Kap függőhintát, papírsárkányt, mindent, ami nekem nem lehetett.

JÁZMIN: És ha nem akar papírsárkányt?

ERIKA: Dehogynem akar, én is akartam. *(Mirának)* A tiédet hogy hívják majd? A babát.

Csend, a többiek is nézik Mirát

MIRA: Agrippina lett volna.

BÖZSI: Na hiszen.

MIRA: De annyi vállalhatatlan viccet mondtak rá, hogy mégse.

DÁVID: Legyen Salvador. Ha lány, akkor Salvadora. Ha itt születik, azzal akar valamit az élet. Az eredeti Agrippina Jézussal egy évben halt meg. 33-ban. Csak ő októberben. Augustus unokája. Egyben Caligula anyja. *(csend)* Mindössze érdekességképpen.

MIKI: Nem csak legendákban utazik? Unokákban is?

DÁVID: Adminisztrátor vagyok. Egyébként.

GERGŐ: Szerintem üljünk asztalhoz. Pogácsa, torta, ital van, és most, hogy végre megnyugodtatok, hogy nem vagyok közveszélyes...

LACI: ...ha már mindent megbeszélünk... *(Vőfélyhez)* Mit műveltél te a feleséggemmel?

GERGŐ: Ne nyissunk új frontokat.

LACI: Tisztellek, becsüllek, de ne mondd meg nekem, mikor nyissak frontot. A saját esküvőmön.

LUCA: Laci...

PAP: László...

LACI (*Vőfélynek*): Mit műveltél, mikor természetgyógyászkodtál a testén?

VŐFÉLY: Semmit. Most meg életet mentettem.

Laci nekimenne Vőfélynek, Ervin lefogja

LUCA: Hülye vagy, Laci?

VŐFÉLY: Kurva anyád neked!

Vőfély is verekedne, őt Miki fogja le

ERIKA (*Lacinak*): Nem, mégse ismerlek, csak hasonlít a kétségbeesett arcod valakire.

RÜGYES: Mert azt hiszed, Erika, hogy tíz emberből áll a világ. Szerinted mindenki hasonlít valakire.

VŐFÉLY (*Gergőnek*): Most akarok elmenni. Azonnal. Csónakkal.

LACI: Húzz is a picsába!

VŐFÉLY: Nem kell kifizetni munkámat.

GERGŐ: Nem lehet kievezni, veszélyes. Mélyen benn vagyunk.

VŐFÉLY: Ringok napkelésig, majd utána evezek ki. Saját felelősség.

LACI: Adj egy csónakot neki, jobban jár, mert én belebaszom a vízbe!

VŐFÉLY: Nem maradok percig se. Ez tiszta idióta, őrült.

LACI: Anyád őrült, paraszt majom.

GERGŐ: Rendben. Csak ne csináljatok semmi hülyeséget.

KÁLMÁN: Egy jött, egy megy. 1-1, iksz. (*nevetgél*)

Gergő kimegy. Villogni kezd egy lámpa

LACI (*kiabál*): Nincs több égőm!

Vőfély kiszabadítja magát, Ervin is elengedi Lacit

VŐFÉLY (*magában*): Nem normálisok.

PAP: A szép élet nyugalmas élet. Ha körülötted nyilak záporoznak, nem kell, hogy te is nyílvesszővé válj. Tatiosz. Egészség. (*iszik*)

ERIKA (*Mirához sétál*): Ki az apja?

MIRA: Figyelj, nem akarok én ennyit beszélgetni veled.

ERIKA: Tudod egyáltalán?

Mira Gabriellához megy, aki átkarolja. Anna Lucával próbál beszélgetni

ANNA: Jólesne most egy kis hó, nem?

Luca otthagyja, Anna nem érti, csend

ANNA: Most mi van? Néma nihil?

GERGŐ (*visszajön, Vőfélynék*): A másik oldalon leeresztik az egyik csónakot. Adnak a fiúk mellényt is.

Vőfély szó nélkül hátraindul, nézik, ahogy távolodik

ERVIN: Biztos lett volna még néhány frappáns ríme.

RÜGYES: A köcsög. (*tapsol*) Folytassuk a murit.

A csónak vízrecsobbánása hallatszik. Anna kíváncsiskodva hátrasétál, Miki utánamegy, a többiek visszafordulnak az asztalhoz. Rügyes Zsófi mellé ül. Dávid enni kezd

DÁVID: Pezsgő van esetleg? Innom kéne a megmenekülésemre.

Nem reagálnak

DÁVID: Nem gond, iszom könnyes-erős bort. (*tölt magának*) Egészségemre.

ERVIN: Te is ilyen vicces csávó vagy? Mint a vőfély?

RÜGYES (*halkan Zsófinak*): Ha úgy alakul, dolgozhattunk volna valamelyik színházban. Csinos vagy.

ZSÓFI (*megsemmisítő pillantással nézi Rügyest*): Ne kaserold magad.

RÜGYES (*feláll, elkullog. Magában*): Hülye piccsa.

Jázmin félrevonja Celebet

JÁZMIN: Megijedtél, Dzsihad Jenő? Nem kell félni. Tudod, van egy teljesség bennem. Nem összhang, de kerektség. Nem egy hatalmas nagy kérdőjel, hogy mit akarsz tőlem.

CELEB: Semmit. Én csak énekelni akarok.

JÁZMIN: Átlátok rajtad, mint a tükrön. Gyáva férfi vagy te is, de kihozlak belőle. Persze szünet nélkül megy bennem a kétség, zavarog fel-le sok fura gondolat, közben meg se-
jtem, milyen fárasztó lehetek az önbizalomhiánnyal.

CELEB: Nem vettem észre. A hiányt.

JÁZMIN: Nincs elég egóm, az az alapbaj. Kell a visszajelzés. Nem csak nőként, a tetkókra is értem. Olyasmivel foglalkozom, amit könnyű elbaszni. És nem elég, ha nekem tetszik,

kell az elismerés is. Sokan szeretetéttség miatt lesznek túlonfeláldozók. Én nem, én átlátok magamon is. Megszerzem, amit akarok, és megyek tovább. De azért szeressenek.

LUCA (*odakiabál*): Jázmin, gyertek!

Celeb menne, Jázmin megfogja

JÁZMIN: Nem hiszek az első látásra szerelemben.

CELEB (*ijedten*): Én se.

JÁZMIN: De a legutóbbi pasim az volt. Mikor vége lett, csak támolyogtam az utcán. Jöttek színek, fények, kóvályogtam. Odaszédültem az első szembejövőhöz, szűkszemű férfi volt, mondtam neki, rosszul vagyok, segítsen. Erre berakott a kocsijába, de hát kiderült, hogy csak meg akart baszni hirtelen. Azt hihette, drogos vagyok. Már húzta a ruhámat, már döntött, szerencsére lehánytam, pedig nem is volt ingerem előtte. Kilökött. Leintettem egy taxit a lélekjelenlétemmel, az vitt be kórházba. Ott meg az orvosom a kezelés alatt, meséltem az előbb. Mind ugyanaz. Mindenki. De benned többet érzek.

RÜGYES (*Celebnek*): Énekelj valamit, öcsém!

LUCA: Jázmin, te meg ülj ide mellém.

Jázmin odamegy, leül. Celeb beindít egy alapot, énekelni kezd. A dal közben Rügyes Ervinnel sugdolózik, odaintik Gergőt, akinek nem tetszik, amit mondanak neki, de addig magyarul beszélnek, míg megenyhül. Hátramegy. Nem sokkal később Gergő visszajön Misivel, int Rügyesnek és Ervinnek. Misi Lacihoz lép, kihívja. Laci kimegy vele. Rügyes és Ervin felkapják Lucát, hátraviszik. Luca tiltakozik, de kiviszik. A dal végén taps, csend

LACI (*jön be*): A pincér se normális. Hogy hidegen szeretem-e a töltött káposztát. Ezért hívott ki. Luca hol van?

CELEB: Elraborták.

DÁVID: Menyasszonyrablás. Az a két csávó, aki ott ült.

GABRIELLA: Ervin meg Rügyes?

LACI: Lucát? Hova vitték?

MISI (*belép*): Csónakázni.

LACI: Ennyi barmot! (*Gergőnek*) Te meg engedted?

DÁVID: Ez hozzátartozik egy vérbeli lagzihoz.

LACI: Te ki a fasz vagy, hogy beleugass mindenbe?

DÁVID: A mondanivaló. (*nevet*) Vagy a katalizátor. Siess, mert ha nem szerzed vissza időben, a hagyomány szerint...

LACI (*Celebnek*): Te meg miért nem szólsz, ha látod? Kurva gyorsan szedjük ki őket!

Gergő megijed, bólint, hátramegy Lacival. Mira feljajdul, a hasát fogja. Aztán mosolyogva jelzi, hogy nincs semmi baj

DÁVID: A kisasszony alighanem szülni fog. És ahogy jeleztem már, jelentősége lesz annak, hogy itt. Talán megvált bennünket a kisdéd.

MIRA: Mitől? Egyébként meg dehogy szülök. Érezném, ha meg akarna indulni.

DÁVID: Más: tudják-e, miért kell az újdonsült férjnek ölben bevinni a nőt a házba? A küszöb alatti démonokat lehet így átverni. Ha a nő lába nem ér le a földre, azt hiszik, hogy csak egy ember lépett be. Akkor nem átkozzák meg őket. Szerencse egyébként, hogy nem május van. Oroszok szerint akkor nem szabad házasodni. A május szó hasonlít a szenvedéshez. Oroszul. Mondjuk nem oroszok vagyunk. Senki nem orosz, ugye?

BÖZSI: Figyelj kicsit a Bözsi nénire. Én nem tudom, miket beszélsz itt összevissza, de hogy nem emlékszel rám... Ki a gizda kutyaúrsten ment eléd húsz éve a főtérre? Luca megszerezte a számodat, hogy hát egy élete, egy halála, elhív abba a lagziba. A rokonainkhoz. Kiforszírozta a randevútokat. Előtte be akarta doppingolni magát, Seduxent tett a kólájába, attól a kollégiumban mindig levihogta a haját. Elszarta az arányt, rosszul lett. Beültem a kocsiba, elmentem érted. Álltál burzsuj, színes ingben, sapkában. Teljes téboly. Ez?! Na hiszen. Mondtam, én vagyok a Bözsi néni, velem jössz. Mert nem csinálhatod a lánnyal ezt tovább. Cukorka volt Luca szájában, elolvadt a nyelvén, mikor meglátott, elfelejtette szopogatni. Este te az udvaron csókolóztál vele. Aztán hétfőn megint átnéztél rajta. Akkor ette meg az összes gyógyszeremet. Évekkel később volt pofád azt hazudni neki, hogy szerelmes voltál belé, csak egy haverod miatt nem mutathattad ki, aki szerette őt. Sose derült ki, ki az. És most meg se ismered. És engem se.

Csend

DÁVID: Nem főtéren. Egy szökőkútnál találkoztunk.

BÖZSI: Szökőkútnál, a főtéren. És most idejössz és legendázol.

KÁLMÁN *(emeli a poharát)*: Egészség.

Hátulról kiabálások, Laci, Rügyes, Ervin hangja

GABRIELLA: Végre, jönnek.

ZSÓFI *(Gabriellának)*: Nem lesz semmi baj.

GABRIELLA *(Zsófinak)*: A vőlegényem nem árulja el, honnan ismeritek egymást. Nekem fontos, hogy semmit ne áldozatként éljek meg. Jó, ha tudom az igazságot. Régi ügy, annyit mondott. Meg hogy nem érdekes.

ZSÓFI: Nem, persze.

GABRIELLA: Semmi komoly. Mondjuk gondoltam.

ZSÓFI: Még mikor színházban volt hangosító. Én meg ugyanott színésznő. Előfordul ilyesmi. Egy abortuszunk mondjuk volt.

Celeb kuncog. Gabriella feláll, majd visszaül

GABRIELLA: Azt mondják a tanítványaim, mert angolt tanítok, hogy háromféle alapállapotom van. Vagy szomorú vagyok, vagy elszánt, vagy dühös. Most nem tudom eldönteni. Ezt... Ezt miért nem lehetett elmondani?

ZSÓFI: Ei lehet mondani.

GABRIELLA: De te Laci testvérét is ismered.

ZSÓFI: Teljesen véletlenül. Én itt valakinek a kedvese vagyok. De nem az övék.

GABRIELLA: Még jó, hogy nem az övék.

ERIKA: Vele is volt valami? A Laci testvérével?

Miki és Anna visszajön

GABRIELLA: Végül is hogy kerülsz ide?

ZSÓFI: Misivel vagyok. A főpincérrel.

GABRIELLA: Pincérbarátnők mióta hivatalosak lagzikra?

ZSÓFI: Na jó. *(feláll, indul a gépház felé)*

MIKI *(mikor Zsófi kiért)*: Ezt most minek kellett?

Gergő, Luca, Laci, Rügyes és Ervin jönnek. Laci dühös, Rügyes hülyén nevetgél

LACI: Nagyon rossz vicc volt.

LUCA: Jól van, nem érdekes.

Megszólal Gergő mobilja

GERGŐ *(telefonba)*: Hallo. Rendben, köszönöm. *(kinyomja)* Vihart mondanak. Kijebbkéne mennünk.

GABRIELLA: A tűzijáték elmarad?

GERGŐ: Nem marad el.

MIKI: A nagyapánk kiskorában szeretett horgászni az apjával. Egyszer tök tiszta idő volt, semmi felhő, az apja meg, mint az őrült, elkezdett kifelé evezni. Öt perc múlva tombolt a vihar. Minden előjel nélkül. Megváltozott a víz színe, onnan tudta. Majdnem megfulladtak. Szegény, hogy retteghetett.

ERIKA: Most nem látni a víz színét.

MIKI (*Laci mellé ül*): A bátyám szerint nincs olyan, hogy botlás. Hogy valaki megbotlik az életben. (*iszik*) Szerinte a nagyapánk csinált egyszer valami rosszat. Amit persze jóvátett ezerszer. Ő akarta, hogy orvos legyek. Tőle tanultam meg az újraélesztést. (*iszik*)

DÁVID: Szerencsére.

LACI: Miki, ez gáz.

MIKI: A bátyám a saját esküvőjén háborús bűnökkel vádolja a nagyapánkat.

Értetlenkedés

MIKI: Azt gondolja, gyilkos. Meg hogy én is az vagyok. Háborúban ki nem öl? És melyik orvos nem hibázik? Nem hibáztam egyébként. Ő se. A bátyám rágalmaz. Utáljuk meg magunkat, ez a lényege, a bűntudatkeltés. A bátyám olyan, mint az egyház. (*Papnak*) Elnézést. Hogy mered kijelenteni, hogy adott helyzetben máshogy viselkednél? Utólag könnyű moralizálni.

LACI: Ki merem jelenteni.

MIKI: Engem összeköt a nagyapámmal, hogy emberek sorsáról döntök. Te mit örököltél tőle? Semmit.

LUCA: Energiát.

MIKI: Te nem tudod, miket mondott, te ne szólj bele.

LACI: Mindig racionálisan gondolkodtál. Okosabban, mint én. Láss tisztán. Nem szabad az értelmet elkussoltatni.

MIKI: Te vagy a gyilkos, nem én. Lélekgyilkos vagy.

LACI (*halkan*): Volt még egy kép. Egy kiskölyköt tart a levegőben a nyakánál fogva. Annyi idő lehet a gyerek, mint te, amikor az öklödet a tenyerébe tetted.

MIKI: Nem hallgatom ezt tovább. (*kimegy a gépház felé*)

ERIKA: Milyen kiskölyköt?

ANNA: Hova mész? Ez is kimegy.

LACI: Beivott. Nem kell vele foglalkozni.

Csend

GERGŐ: A vőfély! Nem indulhatunk a part felé, míg meg nem találjuk. Szólok a fiúknak. Meg a tűzijáték miatt is. (*kimegy*)

DÁVID: Nem lesz komoly eső. Ha mégis, akkor annak jelentősége lesz. (*körbenéz*) Sok titok lappang még itt, sok a visszafojtottság. Bár ez csak egy kósza érzés.

JÁZMIN: Kósza. Mert tele vagy bizonytalansággal. Eléggé átlátlak. De tudok segíteni.

DÁVID: Ne mondjak egy legendát?

Kálmán feláll, nagy robajjal elesik. Rá az karórára. Mira segíti fel

MIRA: Jól van?

KÁLMÁN *(az órát nézi)*: Nem tört el.

MIRA: Nem az óra. Kálmán bácsi.

KÁLMÁN: Mennyit érhet ez?

MIRA: Nem tudom.

KÁLMÁN: Mikor a telefont visszaadtam, anyád azt mondta, Isten segítsen meg, hogy hozzak ki minél többet a helyzetemből. Kudarcot vallottam.

MIRA: Össze kéne szednie magát, Kálmán bácsi. Nem szabadna ennyit inni.

KÁLMÁN: Egyszer van Lacikának lakodalma. Anyád adott háromezer forintot. Még akkor. Tudtad? Meg egy kis szobrot. Cserébe a telefonodért.

MIRA: A szobrot tudtam, az az enyém volt. Kerámiaangyal.

KÁLMÁN: Pont szerettem volna valami saját tárgyat akkoriban. Trolimodellt vagy trombitáló négerfigurát, valami sajátot. Megvan ám az angyal, viszem magammal mindig költözéskor. A Pillangó parkból a Batthyányi térre is áthurcoltam. *(nevet)* Budai lakos lett ő is.

MIRA: A téren lakik, igaz?

KÁLMÁN: Vigyázok rá, még nem tudták ellopni. Láttam, hogy hajszolt az énekes. Egy kevésbé fifikás lányt levesz a lábáról, ha a csillagokról beszélnek neki. Simán használják, és bejön nekik, hallom ám az utcán. Milyen primitív tud lenni néhány lány. De te fifikás vagy. Meg már nem is téged hajszol.

MIRA: Áttett más szerepkörbe. Sőt, most már őt hajszolják.

KÁLMÁN: Panta rhei. Hopp, kopp. Tényleg nincs neve a babádnak?

MIRA: Tényleg nincs.

KÁLMÁN: Jól gondold meg, fontos. A Kálmán nem jó név. A Mira jó. És lány lesz.

MIRA: Lány.

KÁLMÁN: Az jó. Isten segítsen meg, hogy minél többet hozz ki a helyzetedből. Férfi nélkül, támasz nélkül. Ki az apja?

MIRA: Mindenkit ez érdekel, mintha ez lenne a legfontosabb. Kálmán bácsi, nem tudunk segíteni valahogy?

KÁLMÁN: Lacika ígérte, hogy bevesz valami vállalkozásába. *(nevet)* Irodalmi tanácsadó-
nak? Vagy minek? Mihez értek én? Jó ez, csak rosszabb már ne legyen.

MIRA: Csomagolunk majd ételt a végén.

KÁLMÁN: Csak rosszabb ne legyen, azt mondom.

Erősödő szél

GERGŐ *(jön)*: Fellőjük a tűzijátékot. Elsősorban azért, hogy a vőfély lássa. Nem találjuk.
Elvileg ez lenne az est fénypontja.

ERIKA: A vőfély az est fénypontja?

RÜGYES: Erika. *(tapsol)* Szétestünk, az a baj. Ide, ide!

Összegyűlnek, a pincérek is kijönnek. Tűzijáték indul, nézik az eget. Gergő a vizet kémleli

MISI: Zsófi hol van?

ANNA: És Miki?

Kis szünet a fellövésben

BÖZSI: Ennyi? Na hiszen.

ERIKA: Ennyi kevés lesz a jóból.

Tűzijáték folytatódik

RÜGYES *(Erikának)*: Neked a jóból sosem elég.

PAP *(meghallja)*: Semmilyen jónak nincs határa önmagában. Csak az ellentétével való
találkozás korlátozza. Nüsszai Szent Gergely.

GERGŐ: Nézzétek a vizet is, ne csak az eget. Remélem, nincs baja. Az kéne még.

KÁLMÁN: Egyet kimentettünk, egy elveszett, döntetlen. *(nevetgél, aztán elkomorul)*

Megdörren az ég

DÁVID: Kis zápor lesz csak.

GERGŐ *(kikiabál)*: Figyeljék tovább! Világítsanak körbe!

Villannak a petárdák

Gépház. A petárdák hangja behallatszik. Zsófi és Miki

ZSÓFI: Ki akar kötni az összes, üvölt róluk, de titkolják, mintha ciki lenne, vagy mellékes. Lucának sikerült, bár alapvetően sérült csaj. Gabriella is meg van bántva. Jázmin nem bolond, csak rosszul játssza a vagányt, közben retteg egy normális kapcsolatért. Anna csacsog, mert tudja, hogy jól áll neki, viszont tipikus önfeladó. Nem fogod tisztelni, ha így alád megy. Kényszeresen meg akar felelni. Hiszen nincs önbizalma. Adj neki. Hogy ne kelljen száz kiló rúzszt magára tenni. Erikát nem irigylem. Bözsi képtelen feldolgozni a korát, de nem a gyűlöletkampányok tökéletes célszemélye, mert gondolkodik. Csak ez valószínűleg soha senkit nem érdekelt. A rossz lépéseit utólag akarja igazolni. Meg a gonoszságát. Ez milyen már, hogy odamegy a lánya helyett a szökőkúthoz a sráchoz? Mira az egyetlen, akit nem tudok hova tenni. Ő ufó.

MIKI: Csak a nőket figyeled?

ZSÓFI: Van öt pár: Luca-Laci. Gabriella-Ervin. Rügyes-Erika. Te-Anna. Én-Misi. Egyik se fasza love story. És vannak a facér vadászok: Bellai Gergő, Mira, Jázmin, Dávid, a celeb. A vőfély is az volt, míg meg nem fulladt. Vagy hát csak nem.

MIKI: A szóvicces csávó.

ZSÓFI: A szójátékoknál tudvalevőleg egy borzasztóbb van, ha rosszálló tekintettel jutalmazták az elkövetőjét.

MIKI: Hogy lett neked ez a Misi?

ZSÓFI: Beültem olvasni egy presszóba, ott pincérkedett. Akkor raktam ki az életemből egy Bulgáriára specializálódott idegenvezető-kollégámat. Szabad voltam, ami mindig látszik egy nőn. Ott szedett fel, a presszóban.

MIKI: De nem vagy szerelmes.

ZSÓFI: Nem tudhatod.

MIKI: Emlékszel a buszmegállóra? Tudod, hogy onnan ismersz?

ZSÓFI: Akkoriban osztottam négy alaptípusra a színésztársaimat: modoros, bohóc, félénk, bunkó. Mindenki besorolható. Azzal a barátnőmmel vártam a buszt, akit Ervin mindenképpen meg akart dugni. Miközben a kedvese voltam. Által csellótokkal a kezében, mi meg poénkodtunk, hogy biztos hullát szállítasz benne. Elég hangosan nyomtuk. Odafordultál, és gratuláltál az előző estéhez. Édes kisfiú voltál, ártatlan szemekkel. Azt hittem, megnyílik a föld, úgy szégyelltem magam. Utána figyeltem már nagyon, ne legyek suttyó senki előtt. Neked köszönhetem. Egyébként látok benned valamit, amit te se tudsz.

MIKI: Talán hogy azóta is téged kereslek minden nőben.

ZSÓFI: Ugyan már, nem is ismeresz.

MIKI: Azóta is hozzád mérek mindenkit. Anna se te vagy.

ZSÓFI: Misi se te. Meg Ervin se te. És? Évekkel később nem lehet bepótolni dolgokat.

Miki megcsókolná, Zsófi eltolja

ZSÓFI: Na. Ne már. Mi bajod a testvéreddel?

MIKI: Összekaptunk a nagyapánkon. Aki zseni volt. Tőle tudom, hogy influenzatünetek esetén zsíroskenyeret kell enni sok élesztővel és hagymával. Vagy hogy ha tüsszelsz, és lekönnygázoznak, be kell lélegezni minél többet. Szar, de egészséges. Minek vagy a pincérrel, ha nem vagy szerelmes bele?

ZSÓFI: Nincs nagy ő. Plusz úgyis magával van mindenki alapvetően. Sajnálod magadat, az a bajod. Kidolgoztam egy módszert szomorúságra. Mert igen, néha sírni kell az embernek. Szappanbuborékokra gondolok, ahogy szállnak az ég felé. Próbáld ki. Annyira gyönyörűnek látom őket, hogy rájuk koncentráva vákuumot tudok képezni a fejemben, és akkor visszaszívódnak a könnyek. Ha nagyon nehéz, akkor felfelé kell nézni. Így amikor kicsöppen, nem csöppen. Egy csomó bőgést meg lehet úszni.

Miki megcsókolja Zsófit

ZSÓFI: Ennek így semmi értelme. Ez már sehogy nem ugyanaz. Haragudni fogsz rám, ha összedöntöm az ideálképedet. Bár ha ettől rendbe jön a lelked... Az élet kaland végül is. Mondta Teréz anya.

Miki megint megcsókolja

ZSÓFI: Figyelj, tőlem lehet, de csak ha biztos nem csinálsz hülyeséget miatta.

Miki ledönti Zsófit. Csókolóznak, szerelmeskedni kezdenének. Zaj hallatszik

ZSÓFI: Jön valaki!

Elbújnak. Pap, Rügyes és Erika érkezik

PAP: Baltasar Gracián egy tizenhetedik századi jezsuita. Sok megszívlelendőt írt. Például hogy az okosság sohasem azt teszi, amit várnak tőle, csak ámít azzal, amit előre jelez. Közben cselez, aztán nem várt helyen sújt le, így tévesztve meg az ellenfelét.

ERIKA: Az okosságnak van ellenfele?

RÜGYES: Mit gondolsz, Erika, mi lehet az?

Erika gondolkodik

PAP: Szándékot színlel, hogy elterelje a figyelmet, aztán hirtelen más tesz: meglepetéssel győz. De az éles elme megelőzi figyelmével, és óvatosan kikémléli; mindig az ellenkezőjét gyanítja, mint amit el akarnak vele hitetni, átlát a színlelt szándékon; az elsőre nem hederít, várja a másodikat, a harmadikat, és így tovább, így tovább.

RÜGYES: Egy pap meg az értelem. *(röhög)* A hit értelmén túl van, nem?

PAP: Hát igen. *(nevetgél ő is)* Már pap voltam, amikor hívő lettem. Az ítélőerő a világbölcsesség trónja, a szellem pedig az élelméjűség szférája.

ERIKA *(elővesz egy fotót)*: Nem lehetne megáldani? Így, fotón keresztül. Négyéves unokahúgom. Pannika. Kis szupermodell.

PAP: Dehogynem. *(keresztet vet, megsimogatja a képet)* Aranyos.

ERIKA: Köszönöm. Nagyon rajongok érte konkrétan. *(átöleli Rügyeszt)* Ha úgy alakul, örülnék az esküvőnkön egy magaszerű papnak. Vagy teszerűnek. Nehéz tegeződni Szent Péter utódjával.

RÜGYES: Az a pápa. *(kibújik az ölelésből)* Hova tűnhetett a görcsös lány? Azt hittem, itt van.

ERIKA: Mit akarsz a görcsös lánytól?

Megbillen a hajó, Erika felkiált

PAP: Nem kell félni. Csak a hullámok.

ERIKA: Feri, mondd meg kerekperec, tetszik a görcsös lány? Mert ez bántó kicsit.

PAP: Hogy a kiválóságot vagy a közepességet választjuk, az az ízlés széke előtt dől el. Jobb a becsületet választani, mint lesni a szerencsét. Annak az a szokása, hogy egyszer csak elillan. És akkor elviszi magával, amit addig nyertünk.

RÜGYES: Igen, de végső soron, bár köszönet az okosságokért, de végtére is csak felmerül, hogy hogy a francba kerülnek ezek a csizmák az asztalra?

PAP: Ezek jutnak eszembe, ahogy nézlek benneteket. Nagy szeretettel nézlek benneteket. Ez a lényeg. Mit számít az ész előrerukkolása, ha a szív hátra marad?

ERIKA: Hát ja. A szív.

Nyikordul valami, felfigyelnek

RÜGYES: Van ott valaki?

Odalép, meglátja Mikit és Zsófit, akik kijönnek. Miki arcán hatalmas rúzsfoltt

MIKI: A gépeket néztük. Hogy hogy dolgoznak. Gyerekkoromban félttem tőlük nagyon. A hajógyomortól.

Pap elszomorodik, Rügyes röhög

ERIKA: Nahát.

Zaj, zúdulnak le a többiek. Anna lép be először, észreveszi Mikin a rúzsfoltt. Érkezik Laci, Luca, Gabriella, Ervin, Mira, Jázmin, Bözsi, Kálmán és Celeb

PAP: Eleredhetett az eső.

Gergő és Misi érkezik utoljára. A hajó időnként komolyabban meginog

GERGŐ: A legénység teszi a dolgát.

RÜGYES: A mancsaft.

GERGŐ: De a vőfély nincs meg. Dávid fenn marad a személyzettel figyelni a vizet.
(*észreveszi, hogy csendben áll mindenki*) Mi történt?

MIKI: Jól van. Nem kell nézni.

MISI: Te köcsög fasz. Ez Zsófi rúzsja rajtad.

Nekiesik Mikinek. Laci odalép megvédeni a testvérét. A leérkező pincérek rátámadnak, Misi védelmében. Rügyes és Ervin bekapcsolódik Miki oldalán. Miki futni kezd, amerre halad, elalszanak a fények. A pincérek üldözik, Gergő kiabál, hogy hagyják abba. A többiek is próbálnak véget vetni a felfordulásnak, kivéve Mirát, valamint Zsófit és Annát, ők csak nézik az eseményeket. Mira a hasát fogja

GERGŐ: Hagyják abba!

Gergő leállítja a pincéreket, ezzel megmenti Lacit, aki váratlanul rátámad

LACI: Ne ugass bele, te megdugdád a feleségemet! Látom, ahogy egymásra néztek!

GERGŐ: Most mentettem meg az életedet.

LACI: A vőfély is az életmentésével jött. Volt valami köztetek, látni azt két emberen!

LUCA: Laci, az húsz éve volt.

LACI: Ugye, mondom! Megtörtént!

BÖZSI: Mi a jóisten? Te meg ez az ember?

LACI (*Lucának*): És idehozol bulizni, a hajójára?!

GERGŐ: Nem a hajóm.

BÖZSI: De mikor? Kollégista korodban?

LUCA: Nem. Később. Tizennyolc voltam.

BÖZSI: Ez az ember temette el apádat!

LUCA: Meg munkát is ő adott neki. És egyszer történt, és nem voltam feleség, és hogy jön ez ide?

KÁLMÁN: Így van, az nem volt szeretődsi, Lacika. Húsz éve még nem voltál ám neki.

LACI: Kálmán, te ne szólj bele.

KÁLMÁN: Neked meg Gabika énekelt fel szerelmes dalt, nem?

Csend

KÁLMÁN: Hát csak nem hazudik a Mira.

MIRA: Én? Én nem mondtam ilyet. Hogy Lacinak? Azt nem mondtam!

LUCA: A stúdiós éneklés? A szeretőjének? Lacinak? (*Mirára néz*) Mi van?

GABRIELLA: Semmi.

KÁLMÁN: Legyetek igazmondók. Legfeljebb betörök a fejeteket. (*nevet*) És olvassatok Berzsenyit. Jó életvezetési tanácsadó.

LUCA: Várj, várj, várj. Gabi, neked Laci a szeretőd volt?

BÖZSI: És neked?

LUCA: Mit nekem?

BÖZSI: Amikor a Gabi nevű szerelmedről meséltél, de fotót az istennek se akartál mutatni, és aztán kicsúszott a pénztárcádból egy kép, amin ölelkeztek. Ugye?

LACI: Ki? Mi?

BÖZSI: A faluban ilyesmi nem volt szokás.

ERVIN: Mi van?

Csend. Mira a hasához kap

GABRIELLA: Köszönöm, Mira. Köszönöm, Kálmán.

ERVIN (*Gabriellának*): Lacinak énekelted nálam a dalt?

GABRIELLA: Köztünk akkor még nem volt semmi, Ervin.

PAP: Előre kell nézni.

KÁLMÁN: Kapitány úr, mennyit kóstál az óra?

LUCA (*Mirának*): Miért nem mondtad el?

LACI: Gabi a szeretőm volt, igen. Még amikor először voltunk együtt, Luca. Szét is mentünk. De hogy ti ketten, együtt?

ERVIN (*Gabriellának*): Te leszbikus vagy?

GABRIELLA: Luca akarta.

BÖZSI: Na hiszen. Luca akarta?

ANNA: Szép.

BÖZSI: Ez nem familiáris, ilyen nem volt soha a családban. Te mit szépezel, rúzsos?

Meginog a hajó

GABRIELLA: Szakítani akartam veled, Laci, ahhoz gyűjtöttem az erőt, nem akartam szerető lenni. Aztán nem sikerült, együtt maradtunk.

ERVIN: Nem sikerült.

GABRIELLA: Te sehol nem voltál még akkor, Ervin. Az előéletemre ne légy féltékeny. Aznap délután kellett találkoznom Lucával, amikor szakítani akartam. Azt hittem, azért keres, hogy angolt tanítsak neki. (*Lacinak*) Te mutattál be minket, a számomat is tőled tudta. Nem szakítottunk, úgy mentem a találkozóra. És kiderült, hogy nem az angol miatt keresett. Nem is azért, mert tudott a viszonyunkról. Hanem mert hatalmas lesz este a hold, ezt mondta, valami superhold, és hogy nézzük meg. Az elliptikus pályája miatt. Húsz éve nem volt ennyire közel. Nem értettem, miért velem akar holdazni. Sok bajom volt akkor magammal. Kellott valaki, de be akartam fejezni Lacival, azt vártam, hogy valakinek teljesek kelljek. Én nem szerető vagyok.

ERVIN: De hát két szeretőd lett, Laci és Luca.

GABRIELLA: Várj. Lacival kapcsolatban a régi módszeremet vettem elő, a rossz tulajdonságaira fókuszáltam, szidtam magamban, lealacsonyítottam, dühös akartam lenni rá. Csak nem sikerült.

ERVIN: Nem.

GABRIELLA: Te maradjál a Zsófi abortuszoddal!

ERVIN: Az mikor volt, te szerencsétlen?

ZSÓFI: Az régen volt.

GABRIELLA: Szerencsétlen. Mondja a vőlegényem.

ERVIN: Nem vagyok a vőlegényed.

LACI: Folytasd.

LUCA: Mondd most már el.

GABRIELLA: Én kólát ittam, Luca bort. És akkor elmondta. Hogy tetszem neki. Szabadkozva beszélt, lesütött szemmel. Mondtam, szó se lehet róla. Hülye fejjel az jutott eszembe, hogy lehetnék vele, ha van valakim. Aki persze az ő pasija. Ittunk egy-egy tequilát. Rohangálni kezdtek a érzések bennem. Úgy döntöttem, egyszer élünk.

ZSÓFI: Kaland az élet.

Misi elindul Zsófi felé, Gergő egy mozdulattal megállítja

GABRIELLA: Úgy döntöttem, a szeretője maradok Lacinak, Lucával meg összebarátkozom. Aztán játékból csókolóztunk egyet. Az ég felhős volt, a holdból alig láttunk valamit. Luca másnap esküvői ruhát keresett. Az jutott eszembe, melyikük tanúja leszek majd. Mindkettőjüké? Az esküvő akkor elmaradt. Nem derültem ki, de azt hiszem, mindkét fél részéről miattam.

LACI: Igen. Bejöttél a képbe. Jobban szerettelek, mint amennyire értettelek.

ERVIN: Nem mondtad a stúdióban, kinek énekelsz. De nem mondtad azóta se.

GABRIELLA: Nem volt jelentősége.

ERVIN: Most meg már végképp nincs.

ANNA: Fú.

BÖZSI: Most akkor megkérdezem. Mirának ki az apja?

Néznék Lacira

GABRIELLA: Hülyék vagytok? Laci? Mira tizenhét éve született!

BÖZSI: Igaz.

MIRA (*Gabriellának*): Nekem most áll össze, amit az angyal mondott. Hogy van egy dolog, amit nem mond el Laci. Lucát nem mondta el.

ERVIN: Az angyal, persze. Az angyalok!

LUCA: Talán minden Guszti bácsi miatt van... (*sír*) Tizenhárom voltam... Ne haragudjatok, mindjárt majd nem sírok. Jött, hogy szeretne simogatni, szeretgetni, puszilgatni. Adna pénzt érte. Annyit tudtam mondani, hogy nem, nem, köszönöm. El se hitte senki.

BÖZSI: Végül is nem történt semmi.

LUCA: Ezt mondtad akkor is. Meg hogy keménynek kell lenni, ilyen a világ. Talán azóta van minden baj.

PAP: Két dolgon nem érdemes idegeskedni. Az egyik, amin tudunk változtatni, a másik, amin nem.

LACI: Mi ez, Coelho?

PAP: Platon.

LUCA: Mert hát a szerelmeim mind így jöttek, biztosba akartam menekülni. Már Dávid is. Nyáron mindennap elmentem a cukrászdába, az összes pénzemet elköltöttem, csak mert a fagyissrác hasonlított rá. (*Bözsinek*) Aztán megtiltottad.

BÖZSI: Nem szeretted a fagyit. Minek fölöslegesen hízni?

LUCA: Az öngyilkosságom után ültem a kórházban az ágy szélén, odajött egy őrült, hogy adjam neki a gyűrűmet, mert születésnapja van. Nem is volt gyűrűm. Emlékszem, ahogy megcsapott a nyár reménytelen, fáradt melege. Meg az elhagyottság édes fájdalma.

ERVIN: Ó. De szép.

LUCA: És közben a belső hidegség. Hogy mostantól én addig megyek el, amíg engednek.

BÖZSI: Gyenge voltál, ez az igazság. Nem örököltél erőt. Én akármilyen hosszan tudok éhezni, szomjazni, ébren lenni. Fázni nem. A kamionban befűtöttem tavasszal is, ősszel is. De a napsütés fontosságban az evés fölött áll. Imádom, ha remeg a levegő, izzik az aszfalt, az emberek meg eltakarodnak az utcákról.

LUCA: Anya, mi a picsáról beszélsz?

JÁZMIN: Én értem.

Mira a hasához kap, felkiált

GABRIELLA: Mira!

Mira összegörnyed, a hajó meginog, mennydörgés hallatszik. Zuhogó eső hangja. Néhányan felszaladnak, de egyből jönnek is vissza

MIRA: Kezdődik!

MIKI: Azonnal ki kell mennünk a partra!

BÖZSI: Na hiszen.

JÁZMIN: Tarts ki!

ERIKA: Csinálok közeliéket, amikor kijön a baba.

ZSÓFI: Segítsen már valaki neki!

ANNA: Fú, baszki!

RÜGYES: Megszervezzük a szülést. *(Mikinek)* Mondd, ki mit csináljon.

MIKI: Menjetek arrébb. Megoldom.

ANNA: De hát nem nőgyógyász vagy!

MIKI: Orvos vagyok.

ANNA: Segítetek én is.

Mennydörgés, rázkódik a hajó

LUCA: Rendben lesz minden.

MIKI: Hagyjátok levegőhöz jutni, az a legfontosabb. És hogy nyugalomban legyen.

PAP (*mosolyogva*): Kezdődik a csoda.

GABRIELLA: Légy erős!

KÁLMÁN: Gabika, mindjárt nagymama lesz.

ERIKA (*Papnak*): Már itt, pikkpakk meg tudja keresztelni. Lesznek róla fotók!

CELEB: Jézusom, ezt én nem bírom. Erről nem volt szó.

KÁLMÁN: Segítsek?

Dávid jön le csuromvizesen

DÁVID: Szül? Megmondtam.

Körbeállják a kiabáló Mirát

MIKI: Ez az, jól csinálod, hamar meglesz. Told!

DÁVID: Salvadora. Önmagán túlmutató név.

BÖZSI: Húzzál innen a gizda hülyeségeiddel!

GERGŐ: Teljes sebességgel elindulunk kifelé.

Felszalad, ismét rándul a hajó

CELEB: Meg fogunk halni!

KÁLMÁN: Egy születés, egy halál.

ERVIN: Nem egy, sok!

JÁZMIN: Beszari férfiak, inkább csináljatok valami értelmeset!

GERGŐ (*lejön*): Elromlott a motor!

MIKI (*Lacinak*): A kurva energiád!

GERGŐ: És eltűnt a személyzet, irányítás nélkül haladunk! Kiugráltak, vagy kiestek, nem tudom. (*felmegy*)

ERVIN (*utánakiabál*): Azért jöttél le, hogy pánikot kelts? Gratulálok! Meg a hajóhoz is!

RÜGYES: Meg kell szervezni a mentőhadműveletet! Na de mancsaft nélkül?

MIKI (*Lacinak*): Az energiád miatt állt le a motor!

LACI: Fogd be a pofádat!

Egyre nagyobb a vihar, esnek-kelnek, a fények villognak

PAP (*kiabál*): Arra gondoljatok éjjel-nappal, miként tudnátok nyugodt lélekkel elhagyni az életet, amelybe sokan úgy kapaszkodnak, és amit úgy megmarkolnak, mint a hegyi patak sodrától elragadottak a part bokrait vagy szikláit. Sokan hánykolódnak nyomorultan a halál félelme és az élet sanyarúságai között; élni nem akarnak, meghalni nem tudnak.

LACI: Platonnak most kuss!

PAP: Ez Seneca.

Újabb rázkódás, Miki elgurul Mirától, beveri a fejét. Dávid ugrik oda, ő húzza ki a kisbabát, aki felsír

DÁVID: Megvan! Megvan! Megszültem!

ERIKA: Hála az égnek!

LACI: Ne egezzél, segíts!

MIKI: El kell vágni a köldökzsinórt!

LUCA: Mivel?

MIKI: Bármivel.

Gabriella elővesz a táskájából egy ollót, odaviszi

DÁVID: Az apukának kéne.

GABRIELLA: Nincs apuka!

PAP: Vágjam én?

Jázmin kiveszi Luca kezéből az ollót, Celebnek adja, aki tétovázik, Dávid elveszi az ollót, elvágja a köldökzsinórt. Bebugyolálják a babát, Dávid Mira mellére teszi

GABRIELLA: Ügyes voltál, jól van, drágám!

LUCA: Szép volt, Mira.

JÁZMIN: Hős vagy!

ERIKA: Ennyi az egész? Ennyi egy szülés?

BÖZSI: Szerencsés alkat. Én jobban megszenvedtem Lucát is, Jázmint is.

LUCA (*Dávidnak*): Köszönjük.

ERVIN: Eggyel több halott lesz! Mind odaveszünk!

DÁVID: Annak nem lenne semmi értelme.

ERVIN: Neked mi értelmed van, te szerencsétlen?

RÜGYES: A gyerekszülés lebonyolódott, irány a part!

Reccsenés

ANNA: Megroppant a hajó!

ERVIN: Fel fogunk borulni!

RÜGYES: Gyerünk a tatra! Fellőni a maradék tűzijátékot! Segélyjelek, telefonok!

Nyomulnak fel. Gabriella, Luca és Dávid marad ott Mirával

LUCA (*Dávidnak*): Te örök kárhozatba sodró, örök megmentő.

DÁVID: Az azért nem. Majd ő. (*a babára mutat*)

GABRIELLA: Jól vagy, kicsim?

MIRA: Jól. Egészséges? Megvan mindene?

LUCA: Minden rendben. (*Dávidnak*) Ha ezt láttam volna előre. Hogy egy kisbaba fölé hajolunk. Mi ketten.

DÁVID (*nem reagál*): Kis megváltó. Miatta fogunk megmenekülni.

MIRA: Nem megváltó, csak egy kislány.

DÁVID: Salvadora.

MIRA: Tűzvirág.

GABRIELLA: Micsoda?

MIRA: Tűzvirág.

DÁVID: Tűzvirág?

MIRA: Tűzvirág.

Hatalmas mennydörgés, teljes sötét, rémült kiabálások

Part. Homály. Ülnek-állnak egymás mellett, csöpög róluk a víz. Ott van Vőfély és a személyzet tagjai is. Mira a kisbabát dajkálja. Ervin cipője szintén a parton

ERVIN (észreveszi): A cipőm! Ez hogy kerül ide?

Bittner érkezik

GABRIELLA: Hívták a mentőket?

BITTNER (a kisbabát nézi): Engedelmes jószág. Nem sír.

GABRIELLA: Azonnal hívjanak mentőket!

BITTNER: Engedjék meg, hogy bemutatkozzam. Persze csak miután köszöntöttem Önöket szerencsés megmenekülésük alkalmából. Köszöntöm Önöket szerencsés megmenekülésük alkalmából. A nevem...

GERGŐ: Bittner úr, nem kell beszédet mondania.

ERVIN: Bittner? Maga az a balfasz?

RÜGYES: Magáé volt ez a szar?

BITTNER: A vihar az ok, nem a hajó. Köszönet a vízimentőknek, kiknek az élén áldozatosan magam is a segítségükre siettem.

KÁLMÁN: Mennyit ér ez a hajó?

BITTNER: Immáron semennyit, sajnálatos módon ripityára tört. Apró szerencse a szerencsétlenségben, hogy a biztosításom fedezi a kárt.

ERVIN: Volt biztosítása?

BITTNER: Hogyne. Hiszen számítottam az eseménysorozatra.

ERVIN: Kötötték rá?

GERGŐ: Mi az, hogy számított az eseménysorozatra?

BITTNER: Nem most. Később. Ilyen szélsőséges időjárási körülmények nem voltak várhatók. De hát a meteorológus komolytalan népség.

GABRIELLA: Minden perc számít. Koraszülött!

LACI: A G. jelzés tényleg a flotta legrosszabb tagját jelöli?

BITTNER: Nem hivatalos besorolás. Én állítottam sorrendbe a hajóimat. Magukért - a vízimentők élén - a D. jelzésű hajómmal érkeztem. Úgy értesültem, művész is van a vendégek között. Azt javaslom, adjon elő valamit a társaságnak.

BÖZSI: Na hiszen.

CELEB: Én meg az javaslom, kapd be, és takarodj innen, te idióta barom.

BITTNER: Ha nem, nem. Az indulatot ugyanakkor nem értem. Szerencsés megmenekülés történt, én örülnék a maguk helyében. Még egyszer köszöntöm Önöket újjászületésük alkalmából.

LACI: Hol vagyunk?

LUCA: Igen, mi ez a hely?

BITTNER: Nemsokára kapnak szállást és száraz ruhát. (*Mirának*) A kisasszony speciális ellátása hamarosan kezdetét veszi.

Bittner elmegy

RÜGYES (*utánaszól*): Hé! Északi part vagy déli?

A távolban füst gomolyog

ANNA: Füst? Valami tanúhegy?

RÜGYES: Tanúhegy nem füstöl. Biztos füstgép. Amelynek a hivatalos neve vizes bázisú olajködölő. Tudták? A gőz meg vízi köd. Egyébként.

Csend

ANNA: Mi ez a hely?

ERVIN: Hogy kerül ide a cipőm?

GERGŐ (*Vőfélynék*): Magát is ők fogták ki?

VŐFÉLY: Magukat hajóról, engem vízből.

Csend

ERVIN: Nem szeretem az ilyen hirtelen megsötétedéseket.

GABRIELLA: Hirtelen? Éjjel van.

ERVIN: Nem úgy értem. Ez a homály. Furcsa. Az egész furcsa.

GERGŐ: Hány óra?

KÁLMÁN (*ránéz az órájára, csalódott, ütögeti*): Nem vízálló? Megállt.

ERVIN: A D.-vel jött a G. segítségére. Valamivel persze nyilván jobb a D.

GABRIELLA (*Mirának*): Mindjárt jönnek. Tényleg Tűzvirág? Meggondoltad?

MIRA: Meg.

CELEB: Köszönöm mindenkinek az estét. Nem mindennapi élmény volt. Köszönöm, hogy emeltétek a fényemet.

LUCA: Hol vagyunk? És mi lesz most? Velünk.

LACI: Semmi. Kicsit megtépázódtunk.

LUCA: És nincs több titok.

KÁLMÁN: Ki tudja? *(nevetgél)*

PAP: Csak titok van.

GERGŐ: Nem ismerős ez a hely. A hegyekből se tudom kivenni, merre vagyunk.

LUCA *(Lacinak)*: Akkor nem akarsz elválni?

LACI: Nem hamarkodnám el. Legalább kiderült valami a múltból. Valahogy jobb így.

ZSÓFI: Megint vége. *(Misi tekintetét keresi, aki elnéz róla. Mikire néz, aki látványosan átöleli Annát)*

ANNA: Ne, légy szíves. *(elhúzódik)*

JÁZMIN: Tanulság persze nincs. Semmi nincs és senki nincs. Ahogy az lenni szokott.

LACI: Szétestünk. Sokfelé szakadtunk. Ilyenkor ez van. Elsüllyedés.

BÖZSI: Ez a tanulság? Ennyi?

ERIKA: Inkább hogy él az élet. És akar. Hiszen megmenekültünk. Az jó tanulság, nem?

KÁLMÁN: Él és élni akar. De inkább Berzsenyit javaslom.

DÁVID: A misztikusabb összefüggésekre kellene figyelni. A Tűzviráglány nem véletlenül született meg a múlt romjain. Nem véletlenül jöttünk össze a hajón.

ZSÓFI: Elsüllyed minden, ami nem elég erős, ennyi az egész.

ERVIN: Főleg, ha megérett a pusztulásra.

DÁVID: Vagy a megtisztulva újjászületésre.

GERGŐ: A víz nagyon durva úr.

LACI: Előlről kéne kezdeni mindent. Egy Noé bárkáján.

ZSÓFI: Vagy nem hazudozni összevissza.

MIKI: Ki hazudozik?

RÜGYES: Akinek nem inge...

ERIKA: ...ne vegye magára.

RÜGYES: Én is tudom a végét, Erika.

ERIKA: Gondoltam, segíték.

RÜGYES: Édes istenem.

GERGŐ: Nem fáztok?

ZSÓFI: De.

KÁLMÁN: Én már nem.

ANNA: Hol lehetünk?

LACI: És miért?

GABRIELLA: Hol vannak már a mentők?

Csend

GERGŐ (*Zsófinak*): Na? Volt olyan, mint egy skandináv krimi?

ZSÓFI: Hajjaj. Vagy a férfiak izzadtak, vagy a nők fáztak.

GERGŐ: Már órám sincs, a cipőm is szarrá ázott. Marad a nézés, meg a hang.

ZSÓFI: Meg az önsajnálát, Bellai Gergő. Jó, hogy nem zavartál el az út elején. Most nem tudnánk megbeszélni az embereket. (*Gergőbe karol, elsétálnak. Halkul a hangja, ahogy távolodnak*) Ez a Bittner izgi figura. Kompenzáló, frusztrált flótás, aki...

A többiek néznek utánuk

DÁVID: Egykor óriások lakták a Balaton vidékét.

BÖZSI: Kezdi megint.

ANNA: Fú, legenda?

DÁVID: Szelíd óriások. Az évezredek alatt lassan kihaltak. Az utolsót Balatonnak hívták. Magas sziklavárban élt a lányával. Az óriáslány kedves volt és vidám, de magányos. Egy nap összetalálkozott egy emberlánnyal. Csilla volt a neve.

JÁZMIN: Az óriáslánynak?

DÁVID: Az emberlánynak. Az óriáslányt Halápnak hívták. Barátnők lettek. Csilla mesélt az emberek világáról.

ANNA: Tiszta Tündér Lala.

ERIKA: Inkább Kis hableány.

BÖZSI: Na hiszen. Minden ugyanaz.

LUCA: Tűzvirág, figyelj, az első meséd!

DÁVID: Nem mese. Legenda.

VŐFÉLY: Legenda néha igaz.

DÁVID: Haláp irigykedett. Végül is egy morgolódo óriással élt. Aztán az emberlány meghallotta az erdő felől szerelme vadászkiáltásának a hangját, és elindult haza. Haláp hiába kérlete, elment. Az óriáslány belebetegedett.

Mindenki Gabriellára és Lucára néz

DÁVID: Levetette magát egy meredélyről, öngyilkos lett.

Gabriella átnéz Lucára

DÁVID: Úgy mondják, az északi szél nyelte el az utolsó sikolyát.

ERVIN: Kik?

DÁVID: Mit kik?

ERVIN: Kik mondják?

ERIKA: És mi az a meredély?

DÁVID (*legyint*): Apja sziklával akart emléket állítani a lányának, de a szikla maga alá temette. Szörnyű vihar támadt, olyan, mint az előbb, mintha a pokol minden ördöge kiszabadult volna. A kimosztott szikla helyén örvény tátongott, zúgott belőle a víz, miközben az égből ömlött az eső. A hullámok elborították a hegyek alatti, teknő alakú síkságot - így keletkezett a Balaton. Az utolsó óriás ma is ott pihen a tó mélyén. És van egy koporsó alakú hegy az északi parton. Úgy hívják, Haláp.

RÜGYES: Híres hegy volt. De elhordták már.

LUCA: Hogyhogy elhordták?

RÜGYES: Az emberek elhordták.

ANNA: Most akkor a Föld szelleme alakította ki a Balatont, vagy az óriás?

BÖZSI: Azért úsztál be, hogy megtalálj egy óriást, aki egyrészt nincs, ha meg van, akkor nyilván foszlik? Vagy egy szellemet? Nem vagy te komplett.

JÁZMIN (*Dávidnak*): Ne varrjak rád majd egy Balatont?

Dávid értetlenkedve nézi Jázmint

GABRIELLA (*Mirának*): Bírd ki még egy kicsit. Biztos mindjárt itt lesznek.

MIKI: Hol vagyunk? Ez nem köd. Mi ez? Miért nem jön senki?

Csend

JÁZMIN (*Dávidnak*): Tudsz még legendát? Mesélsz nekem?

BÖZSI: Na hiszen.

DÁVID: Tudok. A Balaton tündére, Sió, gyönyörű, aranyhajú szépség volt...

JÁZMIN: Én vörös vagyok originál.

DÁVID: Sió tündér nővére, a szintén gyönyörű, vörös...

JÁZMIN: Ne most. Majd.

DÁVID: Igazából nem volt nővére.

JÁZMIN: Nem baj. Majd úgy mondd, hogy volt.

Jázmin Dávid vállára hajtja a fejét. A baba felsír. Luca megfogja Laci kezét. Ervin a cipőjét forgatja, a többiek a távolba néznek. Csöpög róluk a víz